

ระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง
วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547

ปริญญานิพนธ์
ของ
สุธน เพ็ชรนิล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2548

ระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง
วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547

ปริญญานิพนธ์
ของ
สุรน เพ็ชรนิล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2548

ระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง
วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547

บทคัดย่อ
ของ
สุรน เพ็ชรนิล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2548

สุรน เพ็ชรนิล. (2548). ระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา
2547. ปริญญาโท กศม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ แผน เจียรน้อย,
อาจารย์ ธงชาติ พุเจริญ.

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปี
การศึกษา 2547 และเพื่อสร้างเกณฑ์ระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชายหลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ใช้
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 281 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ใน
การเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบทดสอบทักษะมวยไทย 4 รายการ คือ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณ
ลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรง
บริเวณใบหน้า วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และคะแนนที่

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบ
บริเวณลำตัว และทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักศึกษาชาย หลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 มี
ค่าเฉลี่ย 42.17, 51.13, 42.50 และ 107.48 ครั้ง ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.98, 5.66,
3.60 และ 8.96 ตามลำดับ

2. เกณฑ์โดยรวมทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการ
ศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 มีดังนี้

สูงมาก มีคะแนนที่ปกติที่ 64 ขึ้นไป

สูง มีคะแนนที่ปกติที่ 55-63

ปานกลาง มีคะแนนที่ปกติที่ 46-54

ต่ำ มีคะแนนที่ปกติที่ 38-45

ต่ำมาก มีคะแนนที่ปกติที่ต่ำกว่า 37

MUAYTHAI SKILL LEVELS OF MALE STUDENTS IN HIGHER CERTIFICATE
CURRICULUM MAJORING PHYSICAL EDUCATION OF SOUTHERN REGION
PHYSICAL EDUCATION COLLEGE IN ACADEMIC YEAR 2004

AN ABSTRACT
BY
SUTHON PETCHNIN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University
May 2005

Suthon Petchnin. (2005). Muaythai Skill levels of male students in higher certificate curriculum majoring Physical Education of Southern region Physical Education College in Academic year 2004. Master thesis M.E.d. (Physical Education). Bangkok : Graduate school, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Asst.Prof. Pan Jearanai, Mrs.Thongchat Poocharean.

The study aimed to investigate Muaythai Skill levels of male students in higher certificate curriculum majoring Physical Education of Southern region Physical Education College in Academic year 2004. The population included 281 amateur Thai Boxer through 4 skills of Thai boxing scale within 30 seconds, namely, oblique kick at trunk skill, oblique knee kick at trunk skill, straight kick at trunk skill, and straight rear punch at face skill.

The results revealed that :

1. Mean of the oblique kick at trunk skill, the oblique knee kick at trunk skill, the straight kick at trunk skill, the straight rear punch at face skill by amateur Thai boxer was 42.17, 51.13, 42.50 and 107.48, standard deviation was 3.98, 5.66, 3.60 and 8.96.

2. Norm total Muaythai Skill levels of male students in higher certificate curriculum majoring Physical Education of Southern region Physical Education College in Academic year 2004 as follow ;

Very good	T-score 64 Up
Good	T-score 55-63
Moderate	T-score 46-54
Low	T-score 38-45
Lower	T-score 37 down

ระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง
วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547

ปริญญานิพนธ์
ของ
สุรน เพ็ชรนิล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2548
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ แพน เจียรนัย ประธานคณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ธงชาติ พู่เจริญ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์พิศวง มหาพันธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ คณะอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือ เสนอแนะ และปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งในความกรุณาอย่างสูง จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณะอาจารย์และเจ้าหน้าที่ของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ทุกท่านที่ให้การสนับสนุน ช่วยเหลือในทุกๆ ด้าน ขอขอบพระคุณ อาจารย์สมปอง เกตุคง อาจารย์วรยา พร้อมมูล และคุณเกศราพร ช่วยบำรุง ไว้เป็นอย่างสูง ที่ให้ความช่วยเหลือจนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จไปได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ คุณของบิดา มารดา ผู้ที่ให้ชีวิต และวางรากฐานทางการศึกษา ช่วยส่งเสริมและสนับสนุน ตลอดจนญาติพี่น้อง และครอบครัวที่เป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา คุณค่าประโยชน์และคุณงามความดีใด ๆ ที่เกิดจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่ผู้มีพระคุณที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด

สุธน เพ็ชรนิล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
ความเป็นมาของกีฬามวยไทยกับคนไทย	6
ทักษะการใช้อาวุธมวยไทย	8
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง สาขาวิชาพลศึกษา	11
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
งานวิจัยในต่างประเทศ	12
งานวิจัยในประเทศ	15
3 วิธีดำเนินการวิจัย	24
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	24
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	25
วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	25
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	26
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	27
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	27
การวิเคราะห์ข้อมูล	27
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	27
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ	38
บทย่อ	38
สรุปผลการวิจัย	39

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ) การอภิปรายผล	41
ข้อเสนอแนะ	43
บรรณานุกรม	44
ภาคผนวก	47
ภาคผนวก ก แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของครองจักร งามมีศรี	48
ภาคผนวก ข ใบบันทึกผลการทดสอบทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547	57
ภาคผนวก ค ตารางคะแนนการทดสอบทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547	59
ประวัติย่อผู้วิจัย	71

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547	25
2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ทักษะการเตะ เฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร ปีการศึกษา 2547 (N = 70)	28
3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ทักษะการเตะ เฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ ปีการศึกษา 2547 (N = 76)	29
4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ทักษะการเตะ เฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง ปีการศึกษา 2547 (N = 70)	30
5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ทักษะการเตะ เฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา ปีการศึกษา 2547 (N = 65)	31
6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ทักษะการเตะ เฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 (N = 281)	32

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
7	เกณฑ์โดยรวมของการคะแนนเชิงบริเวณลำตัว ของนักศึกษาชาย หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษา ในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547	33
8	เกณฑ์โดยรวมของการตีเข้าเชิงบริเวณลำตัว ของนักศึกษาชายหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษา ในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547	34
9	เกณฑ์โดยรวมของการถีบบริเวณลำตัว ของนักศึกษาชายหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษา ในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547	35
10	เกณฑ์โดยรวมของการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักศึกษาชายหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษา ในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547	36
11	เกณฑ์โดยรวมทักษะมวยไทย ของนักศึกษาชายหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชา การศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547	37

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวประจำชาติไทย ที่ใช้อวัยวะของร่างกายซึ่งประกอบด้วย หมัด 2 หมัด เท้า 2 เท้า เข่า 2 เข่า ศอก 2 ศอก และ 1 ศีรษะ เรียกว่า นวอาวุธ ผสมรวมกันเป็นทักษะในการต่อสู้ ซึ่งเกิดขึ้นในสายเลือดของคนไทยมาช้านาน นับตั้งแต่ยุคกรุงสุโขทัย ในปัจจุบันมวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวที่นิยมกันแพร่หลายทั่วโลก ชาวต่างชาติยอมรับว่ามวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ชั้นสูง ต่างศึกษาเล่าเรียนเพื่อ ฝึกร่างกายให้แข็งแรงมีวิชาความรู้ไว้ป้องกันตัว และบางคนนำไปประกอบเป็นอาชีพ

ศิลปะมวยไทยเป็นมรดกตกทอดมาตั้งแต่บรรพบุรุษ ในอดีตเมื่อกรุงศรีอยุธยาได้เสียกรุงให้แก่พม่า มีนักชกที่ปราบนักมวยพม่าได้ถึง 10 คน รวดคือ นายขนมต้มซึ่งถือได้ว่าเป็นบิดาของมวยไทย จึงสมควรอย่างยิ่งที่คนไทยทุกคนต้องศึกษาหาความรู้ และรักษาศิลปะมวยไทยไว้ตลอดไป ศิลปะมวยไทยเป็นศิลปะที่ล้าลึกซึ่งยากที่จะหาศิลปะใดเสมอเหมือนได้ นอกจากจะสอนให้รู้จักการต่อสู้และป้องกันตัวแล้วยังสอนให้มีมารยาทที่ดีงาม ปฏิบัติตามวัฒนธรรมและประเพณีของคนไทยอย่างแท้จริง เช่น การให้ความเคารพศิษย์รุ่นพี่รุ่นน้อง การให้เกียรตินักมวยผู้อาวุโสกว่า จะเห็นได้ว่าเมื่อชกเสร็จแล้วนักมวยที่มีอาวุโสน้อยกว่า จะก้มลงกราบนักมวยผู้ที่มีอาวุโสมากกว่าหรือประเพณีการไหว้ครูของมวยไทยก่อนที่จะทำการแข่งขัน ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะจะทำให้ให้นักมวยได้รำลึกถึงพระคุณของครู อาจารย์ พ่อแม่ รวมถึงการได้ส่งบสดีอารมณ์ รวบรวมพลังทางจิต ฝึกสมาธิให้มั่นคง และถือได้ว่าการไหว้ครู เป็นการอบอุ่นร่างกายให้พร้อมที่จะแข่งขัน รวมไปถึงสามารภที่จะใช้ท่าทางการไหว้ครูชมขวัญคู่ต่อสู้ได้อีกประการหนึ่งด้วย (สมบัติ จำปาเงิน. 2533 : 7)

ถึงแม้ว่าศิลปะมวยไทยจะเป็นที่ยอมรับว่า เป็นศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวที่ยากจะหาวิชาการต่อสู้ใดเสมอเหมือนได้ แต่คนไทยจำนวนหนึ่งที่มีฐานะดี กลับนิยมให้บุตรหลานของตนเรียนศิลปะป้องกันตัวของชาติอื่น เพราะมีความคิดว่ามวยไทยเป็นวิชาการต่อสู้ของคนชั้นต่ำใช้แต่กำลัง เป็นอันธพาลเป็นนักเลงที่ไม่มีทางหากินทางอื่นจึงยึดการชกมวยเป็นอาชีพ อีกประการหนึ่งคิดว่าลูกหลานจะได้รับบาดเจ็บจากการฝึก กระแทบกระเทือนต่อสมอง ส่งผลเสียต่อการศึกษาเล่าเรียนของบุตรหลาน หรืออาจจะได้รับบาดเจ็บจนถึงขั้นพิการได้ซึ่งถือได้ว่าเป็นความเชื่อที่ผิด เพราะเขาเหล่านั้นไม่ได้ศึกษาศิลปะมวยไทยให้ลึกซึ้งถ่องแท้ (สมศักดิ์ ศิริอนันต์. 2541 : 3)

วิทยาลัยพลศึกษาเดิมนั้นสังกัดอยู่ในกรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการในปัจจุบันสังกัดอยู่ในสำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เปิดหลักสูตรการเรียนการสอน ให้กับนักศึกษาหลายสาขาวิชาด้วยกัน หนึ่งในนั้นเปิดทำการเรียนการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.สูง พลศึกษา) ซึ่งในหลักสูตรของการศึกษานั้นมีวิชามวยไทยเป็นวิชาที่เปิดทำการเรียนการสอนด้วย และนักศึกษาผู้ชายทุกคนต้องเรียนวิชามวยไทยเพราะวิชามวยไทยมีประโยชน์และคุณค่ามากมายหลายประการ เช่น

1. ทำให้ร่างกายมีสมรรถภาพที่ดี สมส่วน มีภูมิต้านทานโรคสูง
2. ทำให้มีจิตใจเข้มแข็ง มีความสุขุมรอบคอบ มีมานะอดทน
3. ทำให้มีความเชื่อมั่นต่อตนเอง มีระเบียบวินัย กล้าหาญและอดทน
4. ทำให้มีไหวพริบ มีไหวพริบ มีไหวพริบ สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้
5. ทำให้มีความเป็นสุภาพบุรุษไม่กระทำในสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ
6. สามารถที่จะป้องกันตนเอง และช่วยเหลือผู้อื่นในยามที่คับขันได้
7. สามารถที่จะยึดเป็นอาชีพ เลี้ยงดูตนเองและเลี้ยงดูครอบครัวได้
8. สามารถดำรงไว้ซึ่งศิลปะการต่อสู้ และป้องกันตัวประจำชาติไทยให้ยั่งยืนแพร่หลาย

ตลอดไป (สมศักดิ์ ศิริอนันต์. 2541 : 5-6)

กีฬามวยไทยเป็นกิจกรรมหนึ่งในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา สำหรับวิทยาลัย พลศึกษาซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการพลศึกษาและการกีฬาของชาติ และเป็นสถาบันผลิตครูพลศึกษา เพื่อสนองความต้องการของประเทศ ได้ส่งเสริมความสามารถ จนเกิดความชำนาญในทักษะกีฬา รวมทั้งกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ เป็นอย่างดี ถูกต้องและสมบูรณ์มากกว่าบุคคลทั่ว ๆ ไป เพื่อที่จะได้สามารถนำไปสอนให้ผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง หนึ่ง สำหรับมวยไทยนั้นถือเป็นวิชาหนึ่งซึ่งถือเป็นกีฬาที่เป็นศิลปะการต่อสู้ประจำชาติไทยต่อไป ก็ได้จัดให้มีการเรียนการสอนเป็นวิชาบังคับที่นักศึกษาชายทุกคนจะต้องเรียนในสถาบันแห่งนี้และด้วยเหตุนี้เอง ครูพลศึกษาในสถาบันฝึกหัดครูพลศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาจึงควรเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ และความชำนาญ ในการที่เป็นผู้ถ่ายทอดสาธิตท่าทาง ทักษะต่าง ๆ ของมวยไทยให้แก่ผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง (อนันต์ เมฆสวรรค์. 2535 : 5)

การทดสอบทักษะกีฬามวยไทยเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่ครูพลศึกษาและผู้ฝึกสอนใช้ในการประเมินและวัดผลนักเรียนและนักกีฬา เพื่อตัดสินใจเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของการเรียน การสอน การฝึกซ้อมและการคัดเลือกตัวนักกีฬา ซึ่ง ผาณิต บิลมาศ (2526 : 27) ได้กล่าวว่า “ประโยชน์ในการทดสอบคือ เพื่อการจัดตำแหน่งการวินิจฉัยว่าเด็กเก่งหรือไม่เก่งในวิชาเรียน การเปรียบเทียบระหว่างเด็กแต่ละคนหรือแต่ละห้องเรียน การพยากรณ์ว่าเด็กควรจะเรียนอะไร จึงจะสำเร็จ และเพื่อการประเมินค่าการเรียนการสอนของครูและนักเรียน” การทดสอบทักษะจึงเป็นส่วนสำคัญมาก เพราะจะเป็นการวิเคราะห์พฤติกรรมและการเรียนวิชามวยไทยและสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้เพียงใด นอกจากนี้ ผู้สอนยังได้รับประโยชน์จากการทดสอบทักษะ

กีฬามวยไทย คือ วัตถุประสงค์ของผู้เรียน และยังเป็นการช่วยในการให้คะแนนหรือในการตัดสินของผู้เรียนได้ รวมทั้งยังสามารถแบ่งกลุ่มระดับทักษะของนักเรียนได้เพื่อที่จะสร้างแรงจูงใจต่าง ๆ และสามารถทราบทักษะพื้นฐานในกีฬามวยไทย (สมศักดิ์ มณีเรือนสิน. 2542 : 3 - 4)

ด้วยผู้วิจัยเป็นคนหนึ่งที่ทำหน้าที่สอนวิชามวยไทยในสถาบันวิทยาลัยพลศึกษา และมีความสนใจในกีฬามวยไทยเป็นอย่างมาก เพราะกีฬามวยไทยเป็นกีฬาประจำชาติ อีกทั้งยังเป็นศิลปวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของประเทศ ควรค่าแก่การอนุรักษ์และส่งเสริม จึงเป็นเหตุให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 เพื่อจะได้จัดระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษา และนำไปพัฒนากิจกรรมการเรียนของนักศึกษา รวมถึงแนวทางการสอนของอาจารย์ผู้สอนในปีการศึกษาต่อ ๆ ไป ให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพให้มากที่สุด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อทราบระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 เพื่อเป็นข้อมูลนำไปพัฒนาการเรียนของนักศึกษา การสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชามวยไทยในปีการศึกษาต่อไป ตลอดจนผู้ที่มีความสนใจในศิลปะมวยไทยด้วย

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา ที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 จำนวนทั้งสิ้น 337 คน ที่ผ่านการเรียนวิชามวยไทย 1 มาแล้ว

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการ ศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา ที่ศึกษาอยู่ในวิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 ที่ผ่านการเรียนวิชามวยไทย 1 มาแล้ว ซึ่งได้มาจากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตาราง ของเครซี่ และมอร์แกน (Krejcie and Margan) จากจำนวนประชากร 337 คน จะใช้กลุ่ม ตัวอย่าง 181 คน แต่ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 281 คน โดยวิธีการสุ่ม ตัวอย่างอย่างง่าย

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ นักศึกษาชาย จำแนกตามสถาบัน คือ วิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดชุมพร วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย ซึ่งประกอบด้วย การเตะเฉียงบริเวณลำตัว การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว การถีบบริเวณลำตัว และการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า

นิยามศัพท์เฉพาะ

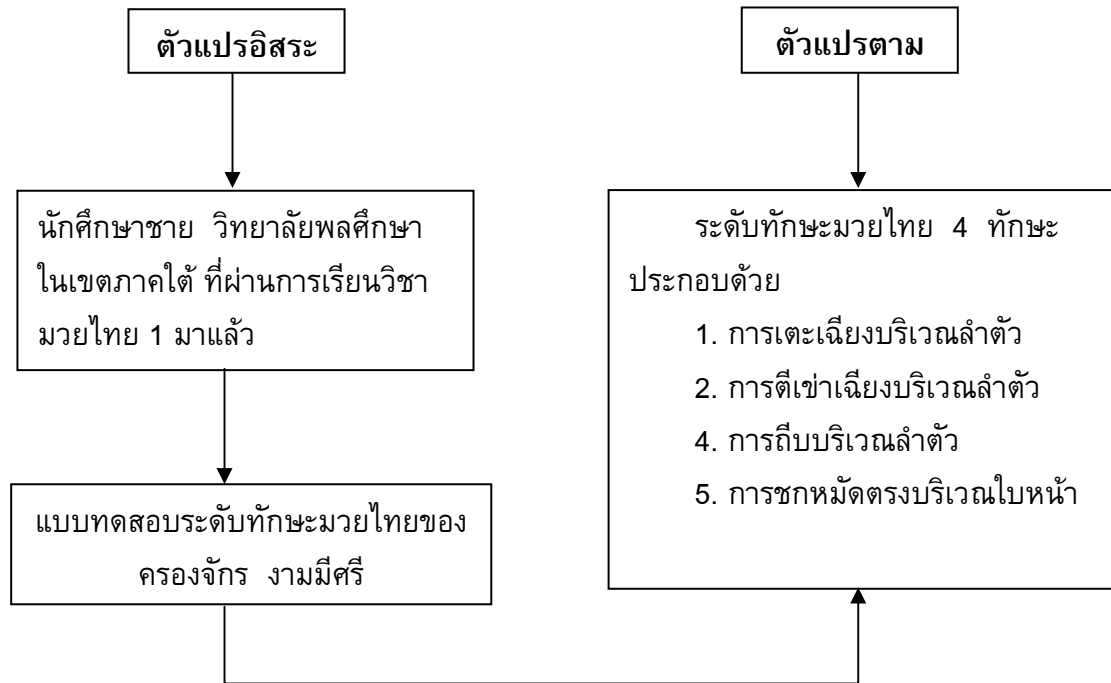
ระดับทักษะ หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการฝึกปฏิบัติการใช้ทักษะมวยไทย ซึ่งประกอบด้วย หมัด เท้า (การเตะ, การถีบ) และเข่า

มวยไทย หมายถึง ศิลปะการต่อสู้ และป้องกันตัวประจำชาติไทยที่ใช้ส่วนของอวัยวะของร่างกายซึ่งประกอบด้วย หมัด เท้า เข่า ศอก เป็นทักษะในการต่อสู้และป้องกันตัว

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงวิชาเอกพลศึกษา ที่ผ่านการเรียนวิชามวยไทย 1 มาแล้ว ในปีการศึกษา 2547

วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ หมายถึง สถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษาสังกัดสำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่ทำการเปิดการเรียนการสอนใน 4 จังหวัดของภาคใต้ ประกอบด้วยวิทยาลัยศึกษาจังหวัดชุมพร วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ความเป็นมาของกีฬามวยไทยกับคนไทย
2. ทักษะการใช้อาวุธมวยไทย
3. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง สาขาวิชาพลศึกษา
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยต่างประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยในประเทศ

ความเป็นมาของกีฬามวยไทยกับคนไทย

กีฬามวยไทยเริ่มมาพร้อมๆ กับประวัติศาสตร์ของชาติไทยและเป็นกีฬาสำหรับคนไทย โดยแท้ แม้คนในชาติอื่นจะพยายามลอกเลียนแบบฝึกหัดมวยไทยอย่างไรก็ไม่สามารถเล่นหรือฝึกหัดมวยไทยให้มีความสวยงาม คล่องแคล่ว ชำนิชำนาญเหมือนคนไทยได้เลยทำให้น่าพิจารณาว่ารูปร่างลักษณะของคนไทยแตกต่างหรือคล้ายคลึงกับคนชาติอื่นหรือไม่อย่างไร

ธิดิมา พิทักษ์ไพรวรรณ (2524 : 11-13) ได้กล่าวว่า มนุษย์ปัจจุบันไม่ว่าจะพูดภาษาใด รูปร่างหน้าลักษณะในร่างกายผิดแผกแตกต่างกันมากมายเพียงใดก็ตาม ต่างสืบเนื่องมาจากตระกูลเดียวกันทั้งสิ้น ชาติตระกูล นั้น คือชาติมนุษย์ฉลาด (Homo Sapiens) เมื่อมนุษย์สืบมาจากชาติตระกูลเดียวกัน หรือบรรพบุรุษเดียวกันแล้ว เพราะเหตุใดมนุษย์จึงมีลักษณะแตกต่างกัน ออกไปเป็นพวกใหญ่ ๆ อย่างเห็นได้ชัดเจน มีสาเหตุใดบ้างที่ทำให้ลักษณะของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไป การเปลี่ยนแปลงนี้มีมาแต่ครั้งใดและมีความเป็นมาอย่างไร ปัญหาเหล่านี้ นักวิทยาศาสตร์ในปัจจุบันไม่สามารถหาคำตอบได้อย่างสมบูรณ์ ประจักษ์พยานต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับมนุษย์ในเรื่องนี้มีน้อย และมีอยู่อย่างกระจัดกระจายเกินกว่าที่นักวิทยาศาสตร์จะสามารถรวบรวมนำมาวิเคราะห์และช่วยทำให้ปัญหาเหล่านี้กระจ่างขึ้น อย่างไรก็ตามนักวิทยาศาสตร์สรุปว่า มนุษย์กลุ่มต่าง ๆ มีลักษณะแตกต่างกันในชาติพันธุ์นั้น ได้เริ่มมีขึ้นกว่า 10,000 ปีมาแล้ว สาเหตุที่ทำให้กลุ่มชนเหล่านี้แตกต่างกันทั้งกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อย ๆ และความสัมพันธ์กันของแต่ละกลุ่มเหล่านี้มีมาอย่างไร เป็นสิ่งที่นักมนุษย์วิทยายังไม่สามารถเจาะจงลงไปได้อย่างแน่นอน แต่โดยที่มนุษย์ชาติในโลกนี้มีลักษณะภายนอกหลายอย่างที่มีมองเห็นได้ชัดเจนว่าแตกต่างกัน นักมนุษย์วิทยาจึงได้อาศัยลักษณะที่แตกต่างต่อไปนี้เป็นเครื่องกำหนดการจำแนกชาติพันธุ์ คือ ลักษณะ ความสูงต่ำของร่างกาย ลักษณะกะโหลก ศีรษะ ลักษณะกระดูกขากรรไกร ลักษณะ

เส้นผม สีผิว และตา โดยอาศัยหลักดังกล่าว จึงสามารถจำแนกชาติพันธุ์ของมนุษย์ออกเป็นพวกใหญ่ ๆ ได้ 3 พวก คือ พวกคอเคซอยท์ หรือ พวกผิวขาว พวกมองโกลอยด์ พวกผิวเหลือง หรือ พวกผิวดำ (นิกรอยด์) การเรียกกลุ่มคนเป็นพวกผิวขาว ผิวเหลือง และผิวดำนั้น ไม่ถือเป็นการกำหนดแน่นอนตายตัว แต่เป็นการเรียกตามความเข้าใจกว้าง ๆ ทั้งนี้ เพราะพวกคอเคซอยท์ หรือพวกผิวขาวบางพวกมีสีผิวคล้ำกว่าพวกมองโกลอยด์ หรือพวกผิวเหลืองบางพวก

วิชย เทียนน้อย (2520 : 130) ได้กล่าวว่า จากการจำแนกชนเผ่าพันธุ์ของมนุษย์จะเห็นได้ว่าคนไทยมีเชื้อชาติอยู่ในกลุ่มมองโกลิเยน ซึ่งลักษณะโดยทั่วไปมีรูปร่างเล็กกว่าคนที่อาศัยอยู่ในเขตหนาว และสามารถใช้อวัยวะต่าง ๆ เช่น แขน และขาได้คล่องแคล่วว่องไว กว่าคนที่รูปร่างสูงใหญ่กว่า จากลักษณะที่ทะมัดทะแมง ลำสัน แข็งแรง ร่างกายเบา และยืดหยุ่นได้ดีนี้เอง ทำให้คนไทยมีความเหมาะสมในการใช้อวัยวะมัด สอก เข่า และเท้า เป็นศิลปะป้องกันตัว และนอกจากนี้ การแต่งกายที่กระต๊ัดรัด ไม่รุ่มร่ามของคนไทยก็ยังช่วยทำให้คนไทยสามารถใช้อวัยวะมัด สอก เข่า และเท้า ได้ดีอีกด้วย

ธวัช รัตนากิชาติ (2507 : 1) ได้กล่าวว่า ในอดีตคนไทยแต่งกายอย่างง่าย ๆ ทั้งเพศชายและเพศหญิง สวมเสื้อผ้าน้อยกว่าประเทศทางตะวันตก ไม่สวมหมวกและรองเท้า ไม่นิยมสวมเสื้อท่อนบนของร่างกายมักเปลือย คลุมเพียงแค่นั้นเอวถึงหัวเข่า ผ้านุ่งเป็นผืนเดียว ทำด้วยไหม หรือไม่ก็ทำด้วยผ้าพื้น พันรอบตัว และเอวผูกชายพกแน่นไว้ข้างหน้า ปล่อยเข้าให้เปลือยเครื่องแต่งกายอีกแบบหนึ่งก็คือ ผ้าแถบ โดยมากเป็นไหม ถ้าไม่ใช่คาดเอวก็พาดไหล่ ผู้หญิงใช้หมวกกันแดดคลุมไม่สู้มีดนัก ผู้หญิงที่ทำงานหนักก็ห่มแบบตะเบงมาน เพื่อความสะดวกในการทำงานหนัก การแต่งกายของคนไทยไม่นิยมสวมหมวก สวมรองเท้า และเสื้อผ้าที่หนา ยาว รุ่มร่าม คนไทยอาศัยอยู่ในภูมิประเทศที่มีอากาศร้อนชื้น จึงไม่จำเป็นต้องห่อหุ้มด้วยเครื่องแต่งกายเหมือนกับคนในเขตร้อนแห้ง ซึ่งจะต้องมีเสื้อผ้าปกคลุมตั้งแต่ศีรษะ แขน ลำตัว จนถึงเท้า เพื่อป้องกันลมร้อนที่จะทำให้ผิวหนังแห้งและเป็นอันตรายได้ เช่น พวกที่อาศัยอยู่ในทะเลทรายเป็นต้น หรือคนในเขตหนาวจะต้องห่อหุ้มด้วยเสื้อผ้าหนา เทอะทะ ซึ่งไม่สะดวกในการเคลื่อนไหว การที่ไม่สวมเสื้อผ้ารุ่มร่ามเทอะทะ ทำให้คนไทยสามารถเคลื่อนไหวส่วนแขน ขา ซึ่งปล่อยให้เปลือยเปล่านั้น ได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว ชำนาญและเหมาะสม การใช้อวัยวะเหล่านี้ประกอบกิจกรรมในชีวิตประจำวันทั้งที่เป็นงาน และการละเล่นบางครั้งเมื่อถึงคราวจำเป็นก็ใช้อวัยวะต่างๆ ตั้งแต่ศีรษะ มือ (หมัด) เท้า เข่า สอก เป็นต้น อาวุธ อวัยวะแต่ละอย่างดังกล่าวสามารถนำมาใช้ทำอันตรายคู่ต่อสู้ได้

อนันต์ เมฆสวรรค์ (2535 : 9) มวยไทยนั้นเป็นศิลปะของไทยมาตั้งแต่สมัยโบราณกาล เป็นศิลปะประจำชาติตั้งแต่กำเนิดสืบเป็นสายเลือดของคนไทยมาทุกคน และคนไทยทุกคนจะต้องรู้จักคำว่า “มวยไทย” ทั้งยังสามารถที่จะฝึกหัดมวยไทยกันได้เป็นอย่างดีเกือบทุกคนด้วย ซึ่งยากยิ่งที่ชาวต่างชาติจะฝึกหัดมวยไทยได้ดีทัดเทียมกับชาวไทยได้เลย ทั้งนี้ก็เพราะว่ามวยไทยของเรานั้นมีอาวุธที่ใช้รอบตัว อาวุธที่ใช้ในมวยไทยมีดังนี้ คือ หมัด เท้า เข่า และสอก

การใช้หมัดในการชก สำหรับมวยไทยนั้นมีการชกในลักษณะท่าทางต่าง ๆ กัน คือ หมัดตรง หมัดเสย หมัดเหวี่ยง (สวิง) และหมัดช่วงสั้น (ฮุก)

การใช้เท้าในการเตะ การเตะนั้นนับได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญของการชกมวยไทย ทั้งนี้ เพราะว่าการฝึกการเตะนั้นเป็นการฝึกที่ค่อนข้างยาก การเตะนั้นมีด้วยกันหลายแบบคือเตะเฉียง เตะตัด เตะตรง เตะเหวี่ยงกลับ (จะเข้ฟาดหาง) เตะตัวต

การใช้เท้าในการถีบ การถีบเป็นส่วนประกอบสำคัญยิ่งในการชกมวยไทย เพราะที่ใช้เป็นการสกัดกั้นคู่ต่อสู้ได้อย่างหนึ่ง อีกทั้งยังสามารถทำให้คู่ต่อสู้ได้รับบาดเจ็บได้ การถีบของมวยไทยมีสี่ลักษณะ คือ ถีบด้วยฝ่าเท้า ถีบด้วยปลายเท้า ถีบด้วยสันเท้า และถีบด้วยข้างเท้า

การใช้เข่า เข่าที่ใช้ในการชกมวยไทย นั้นเป็นอาวุธสั้น ซึ่งมีประสิทธิภาพไม่แพ้อาวุธชนิดอื่นใด เพราะสามารถที่จะหยุดคู่ต่อสู้ได้ การใช้อาวุธเข่านั้นเรามักจะเรียกกันทั่วไปว่า “ดีเข่า” ซึ่งมีลักษณะของการใช้เข่ามีด้วยกันดังนี้คือ เข่าตรงหรือเข่าโหน เข่าตัด เข่าเฉียง และเข่าลอย

การศอกเป็นอาวุธที่สำคัญมากในการชกมวยไทย และมีมากมายหลายอย่าง แล้วแต่โอกาสและจังหวะที่จะนำมาใช้ ซึ่งลักษณะของการใช้ศอกมีด้วยกันดังนี้ คือ ศอกตี ศอกตัด ศอกกัด ศอกพุ่ง ศอกกระทุ้ง ศอกสับ และศอกกลับ

ทักษะการใช้อาวุธมวยไทย

กอบชัย นิธิวัฒนกุล (2546 : 7-10) เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่า มวยไทยเป็น ศิลปะการต่อสู้ที่ใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกายผสมผสานการเคลื่อนไหวด้วยจังหวะที่กลมกลืนกับ แรงส่งหรือเป็นอาวุธในการจู่โจมคู่ต่อสู้และป้องกันตัวเอง ดังนั้นการฝึกหัดฝึกฝนมวยไทย ผู้เรียน จึงควรต้องเรียนรู้อย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับการใช้อวัยวะของร่างกายซึ่งแบ่งออกเป็นส่วนใหญ่ โดย ภาพรวม คือ หมัด เท้า เข่า ศอก การใช้อวัยวะดังกล่าวสามารถแยกแยะออกเป็นหมวดหมู่ย่อย ได้มากมาย จนกล่าวได้ว่าการใช้อวัยวะเหล่านั้นได้อย่างชำนาญคือต้นกำเนิดที่มาของคำว่า “ศิลปะมวยไทย” ทักษะสำคัญที่ควรเรียนรู้ในการชกมวยไทยนั้นประกอบไปด้วย

1. การใช้หมัด

การใช้หมัดหรือโดยทั่วไปเรียกกันว่า “กำปั้น” นั้น นักมวยไทยใช้เพื่อชกคู่ต่อสู้ ซึ่ง ในศิลปะมวยไทยการชกคู่ต่อสู้สามารถกระทำได้หลายวิธีดังนี้

1.1 การชกหมัด การชกหมัดมีหลายวิธี การนำมาใช้ขึ้นอยู่กับจังหวะและโอกาส ซึ่ง การชกหมัดมีวิธีการต่าง ๆ ดังนี้

1.1.1 การชกหมัดตรง

หมัดตรงสามารถชกได้ทั้งหมัดหน้าและหมัดหลัง การชกหมัดตรงหมัดหน้านั้นนิยมเรียกกันว่า “หมัดแย็บ” ส่วนการชกหมัดตรงหมัดหลังมักเรียกกันว่า “หมัดตาม”

หมัดตรงหมัดหน้าเป็นหมัดที่ไม่ค่อยรุนแรง เพราะเป็นหมัดหน้าจึงไม่มีแรงส่งอย่างเต็มที่ แต่ก็ เป็นหมัดที่ชกได้รวดเร็ว ดังนั้นจึงนิยมใช้เพื่อรบกวนหรือทำลายจังหวะของคู่ต่อสู้

1.1.2 การชกหมัดเหวี่ยง

หมัดเหวี่ยง เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “หมัดสวิง” หรือ “หมัดโค้ง” ซึ่งจากชื่อ เรียกทำให้มองเห็นภาพพจน์ของการใช้หมัดนี้ได้เป็นอย่างดี หมัดเหวี่ยงสามารถชกได้ทั้งหมัด หน้าและหมัดหลังเช่นเดียวกับหมัดตรง แต่น้ำหนักจะเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เพราะวิถีของหมัดเหวี่ยง ถูกง้างออกไป ด้านข้างก่อนที่จะลากเข้ามาหาเป้าหมาย เมื่อกำปั้นมีการเคลื่อนไหวห่างจากเป้า มากขึ้น จึงทำให้เกิดแรงปะทะเข้าสู่เป้าหมายมากขึ้นเช่นกัน ดังนั้นการชกหมัดเหวี่ยงจึงเป็นอาวุธที่สามารถใช้เก็บคู่ต่อสู้ได้ทั้งหมัดหน้าและหมัดเหวี่ยงหมัดหลัง

1.1.3 การชกหมัดเสย

หมัดเสย มักเรียกกันอีกอย่างหนึ่งว่า “หมัดสอยดาว” เป็นหมัดที่ใช้มากใน ระยะประชิดตัว วิถีของหมัดจะพุ่งจากด้านล่างขึ้นด้านบน

2. การใช้เท้า

การใช้เท้าเป็นอาวุธในกีฬามวยไทยนั้น จัดเป็นอาวุธที่ใช้ในระยะห่างจากตัวคู่ต่อสู้ คำว่าเท้านี้เป็นคำใช้เรียกแต่ภาพของเท้า ในกีฬามวยไทยนั้นหมายความรวมถึง “หน้าแข้งจุด ปลายนิ้วเท้า” การใช้เท้าเป็นอาวุธสามารถกระทำได้ 2 ลักษณะ คือ การถีบและการเตะ

2.1 การถีบ

โดยทั่วไปมักเข้าใจว่า การถีบเป็นการใช้อาวุธเพื่อป้องกันตัวหรืออย่างน้อยก็ เพื่อทำลายจังหวะคู่ต่อสู้เท่านั้น แต่ตามความเป็นจริงแล้วเมื่อใดที่มีจังหวะและโอกาสดี การถีบใน กีฬามวยไทยก็สามารถนำมาใช้เป็นอาวุธสำหรับเก็บคู่ต่อสู้ได้ เพราะการถีบที่รุนแรงบริเวณ ไบหน้าทำให้สายตาและศีรษะขาดเจ็บได้ การถีบที่รุนแรงบริเวณล้นปีและท้องน้อยทำให้เกิด อาการจุกเสียดได้ และการถีบที่รุนแรงบริเวณต้นขาและหัวเข่าขณะที่คู่ต่อสู้เตะมาก็ทำให้ กล้ามเนื้อหรือเข่าพลิกได้เช่นกัน การถีบกระทำได้โดยใช้ทั้งเท้าหน้าและเท้าหลัง

การถีบนั้นนอกจากจะใช้ปลายเท้าสัมผัสเป้าหมายในลักษณะจิกลงแล้ว การถีบ ด้วยสันเท้าก็สามารถกระทำได้ และเกิดแรงปะทะต่อเป้าหมายมากขึ้น ท่าทางการถีบอาจใช้ วิธีการยืนถีบตรง ๆ หรืออาจหันด้านข้างให้คู่ต่อสู้ก่อนแล้วจึงถีบก็ได้

2.2 การเตะเฉียง

การเตะเฉียงกระทำได้ด้วยเท้าหน้าและเท้าหลัง เป้าหมายในการใช้การเตะ เฉียง คือ บริเวณขมับ ก้านคอ ขากรรไกร ต้นแขน ศรีโครง ซึ่งบริเวณเหล่านี้เมื่อถูกเตะเฉียงจะ เกิดอาการบาดเจ็บหรืออ่อนเปลี้ยได้ง่าย ทั้งนี้เพราะปะทะที่เกิดจากการเตะเฉียงนั้นรุนแรงมาก

2.3 การเตะตัด

การเตะตัดก็เช่นเดียวกับการเตะเฉียง คือ สามารถเตะได้ทั้งเท้าหน้าและเท้า หลัง ซึ่งขึ้นอยู่กับจังหวะ โอกาสและกลยุทธ์ของผู้เตะ

2.4 การเตะกลับหลัง

ซึ่งรู้จักกันทั่วไปในชื่อของ “จระเข้พาดหาง” ถือเป็นศิลปะชั้นสูงของกีฬามวยไทย การเตะกลับหลังมักกระทำหลังจากการเตะเฉียง หรือการเตะตัด เพราะเป็นจังหวะที่เหมาะสมในการส่งแรงและเป็นโอกาสอันดี เนื่องจากคู่ต่อสู้มักคาดการณ์ไม่ถึง

3. การเข้า

การเข้าเป็นการใช้อาวุธที่นับว่าให้ความรุนแรงที่สุด เพราะการเข้าเกิดจากการใช้อวัยวะที่มีมุมและความแข็งแกร่ง คือ หัวเข่าเข้าปะทะร่างกายคู่ต่อสู้แต่การจะใช้เข่านั้นมิใช่สามารถใช้ได้โดยง่าย เนื่องจากไม่มีคู่ต่อสู้คนใดที่จะยอมให้ตัวเองถูกตีเข้า ดังนั้นการจะตีเข้าฝ่ายตีเข้าจึงต้องอาศัยความแข็งแกร่งของร่างกาย กอด รััด ปล้ำ และเหนียวรั้งคู่ต่อสู้มาตีเข้าให้ได้ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วเป็นเรื่องที่ปฏิบัติได้ค่อนข้างยาก หรือบางครั้งฝ่ายที่กำลังตีเข้าเองกลับถูกความแข็งแกร่งที่เหนือกว่าของคู่ต่อสู้พลิกผันสถานการณ์ไปตรงกันข้าม การตีเข้าจึงเป็นศิลปะชั้นสูงอีกอย่างหนึ่งในกีฬามวยไทย การใช้เข้าสามารถกระทำได้ทั้งสองข้างและมีหลายลักษณะหลายวิธี กล่าวคือ

3.1 การตีเข้าโหน การตีเข้าโหนสามารถทำได้ด้วยการใช้เข่าข้างใดข้างหนึ่ง ผู้ฝึกควรฝึกฝนจนชำนาญเพราะไม่สามารถคาดการณ์ได้ว่าคู่ต่อสู้จะเปิดจุดอ่อนทางด้านใด

3.2 เข้าตี การใช้เข้าตีเช่นเดียวกับเข้าโหนคือสามารถทำได้ทั้งสองข้าง หากจะตีเข้าด้านซ้ายจะต้องพยายามโน้มคอคู่ต่อสู้ให้ร่างกายเอียงเข้าหาเข่าซ้ายของผู้ตีให้ได้ การตีเข้าขวาก็เช่นกัน

3.3 เขาลอย เขาลอยเป็นเข้าที่ใช้โจมตีจากระยะห่าง โดยไม่ต้องใช้การกอดปล้ำหรือโน้มคอคู่ต่อสู้

3.5 เขาลา หรือเรียกอีกอย่างว่า “เขเตะ” จากชื่อเรียกดังกล่าว ทำให้สามารถมองเห็นภาพลักษณะของการใช้อาวุธชนิดนี้ได้ว่า เป็นการผสมผสานกันระหว่างการเตะกับการเข้า ซึ่งสอดคล้องกับคำที่มักเคยได้ยินเสมอว่า “ครึ่งแข้งครึ่งเข่า” นั่นเอง การเขาลา ซึ่งเป็นอาวุธที่เกิดจากทั้งการเข้าและการเตะเป็นอาวุธสำคัญอีกอย่างหนึ่งในกีฬามวยไทยและมีพิษสงร้ายแรง ทั้งนี้เพราะอวัยวะที่ใช้แทนอาวุธนั้นเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายที่มีความแข็งแรง และมีการเคลื่อนไหวที่ออกแรงได้มากที่สุด

4. การศอก

ศอกเป็นอาวุธอันตรายซึ่งใช้กับคู่ต่อสู้ในระยะประชิดตัว กีฬามวยไทยพัฒนาการใช้ศอกได้หลายรูปแบบดังนี้ศอกตี ศอกตัด ศอกงัด ศอกพุ่ง ศอกกระทิง ศอกสับ ศอกกลับ

จากพื้นฐานการใช้หมัด เท้า เข่า ศอกที่กล่าวมา ผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกฝนจนชำนาญสามารถนำมาใช้ได้อย่างครบถ้วนและคล่องแคล่ว ทั้งนี้เพราะทักษะที่กล่าวเหล่านั้นเป็นเพียง

พื้นฐานเบื้องต้น การเรียนรู้เกี่ยวกับมวยไทยจนถึงขั้นที่เรียกว่า “ศิลปะ” นั้น ยังมีรายละเอียดปลีกย่อยอีกมากมายและที่สำคัญกีฬามวยไทยมิได้ประกอบขึ้นด้วยทักษะทางกีฬาประการเดียว การชกมวยไทยต้องมียอดประกอบที่สำคัญอีกสองประการคือ ทักษะหรือความสามารถทางด้านร่างกายและจิตใจควบคู่ไปด้วย

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง สาขาวิชาพลศึกษา

กรมพลศึกษา (2542 : 12-17) ได้จัดทำหลักสูตรและแนวการสอนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง สำหรับนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศ โดยแบ่งตามหมวดวิชาและลักษณะ ดังนี้

1. หมวดวิชาการศึกษาทั่วไป

กำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต จากกลุ่มวิชาต่าง ๆ ดังนี้

1.1 กลุ่มวิชาภาษา	6	หน่วยกิต
1.2 กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์	3	หน่วยกิต
1.3 กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์	3	หน่วยกิต
1.4 กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์	3	หน่วยกิต

2. หมวดวิชาเฉพาะด้าน

2.1 กลุ่มวิชาชีพ

กำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้

วิชาบังคับ กำหนดให้เรียน 16 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้

วิชาเลือก ให้เลือกเรียนไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้

2.2 กลุ่มวิชาเฉพาะ

ให้เลือกแบบใดแบบหนึ่ง คือ แบบเอกเดี่ยว กับ แบบเอก-โท ดังนี้

2.2.1 แบบเอกเดี่ยว

วิชาเอกพลศึกษา

กำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 46 หน่วยกิต จากรายวิชาในกลุ่มต่างๆ ดังนี้

วิชาบังคับ กำหนดให้เรียน 18 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้

วิชาเลือก

กลุ่ม ก. ให้เลือกเรียนไม่น้อยกว่า 20 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้

กลุ่ม ข. ให้เลือกเรียนไม่น้อยกว่า 8 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้

(ผู้ที่เลือกเรียนรายวิชาระดับ 2 ต้องสอบผ่านรายวิชาระดับ 1 มาก่อน)

ในกลุ่มวิชาเฉพาะ วิชาเลือกกลุ่ม ก. รหัสวิชา 2211025 วิชามวยไทย 1 จำนวน 2(1-2) หน่วยกิต เป็นวิชาบังคับเลือกที่นักศึกษาชาย ชั้นปีที่ 1 ทุกคน ในวิทยาลัยพลศึกษา ทั้ง 17 วิทยาลัยต้องเรียน โดยมีคำอธิบายรายวิชา คือ

ศึกษาประวัติความเป็นมา และประโยชน์ของวิชามวยไทย ฝึกทักษะเบื้องต้นการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย กฎ กติกา และระเบียบการแข่งขันมวยไทย

โดยมีวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้นักศึกษารู้และเข้าใจประวัติ ความเป็นมาของวิชามวยไทย
2. เพื่อให้นักศึกษารู้และเข้าใจคุณค่า และประโยชน์ของวิชามวยไทย
3. เพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติทักษะเบื้องต้นของวิชามวยไทย
4. เพื่อให้นักศึกษารู้และเข้าใจหลักของการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายในการฝึก

มวยไทย

5. เพื่อให้นักศึกษารู้และเข้าใจกฎ กติกา มารยาท และระเบียบของการแข่งขันมวยไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

นัทสัน (Knutson. 1971 : 3321-A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายกับความสามารถทางทักษะกีฬา และความสำเร็จในการศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษา (Comparison of Physical Fitness and Sports Skills Performance and Academic Achievement of Elementary School Pupils) กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 155 คน เป็นชาย 82 คน หญิง 73 คน แบบทดสอบดังนี้ ขว้างลูกซอฟท์บอลไกล (Overhand Softball throw for distance) โยน ลูกซอฟท์บอลแม่นยำ (Underhand Softball of Accuracy) ดึงข้อ (Pull – up) กระโดดเตะ (Jump and Reach) กระโดดเชือก (Rope Slipping) ลุก – นั่ง (Sit – Up) วิ่ง 50 หลา (50 – Yard Dash) ยืนกระโดดไกล (Standing Broad Jump) และวิ่งหรือเดิน 600 หลา (600 – Yard Wall – Run) และจากการสอนพลศึกษาสามแบบ คือ แบบแรก เรียนพลศึกษาจากครูประจำชั้น แบบที่สอง เรียนพลศึกษาจากครูประจำชั้น และครูพลศึกษาสอนร่วมกัน โดยครูประจำชั้นสอนสัปดาห์และสามครั้งครูพลศึกษาสอนสัปดาห์และสองครั้ง และแบบที่สาม เรียนพลศึกษากับครู พลศึกษา ผลการศึกษาพบว่า เรียนพลศึกษาจากครูประจำชั้นมีความสามารถสูงกว่า เรียนพลศึกษากับครูประจำชั้นกับครูพลศึกษาสอนร่วมกันและเรียนพลศึกษากับครูพลศึกษาในรายการขว้างลูกซอฟท์บอลไกล โดยลูกซอฟท์บอลแม่นยำ ยืนกระโดดไกล และวิ่งหรือเดิน 600 หลา ส่วนลูกนั่งและวิ่ง 50 หลา เรียนพลศึกษากับครูประจำชั้นและครูพลศึกษาสอนร่วมกันมีความสามารถสูงกว่าและเรียนพลศึกษากับครูพลศึกษามีความสามารถทางด้านกระโดดเตะดีที่สุด และความสามารถของชายสูงกว่าหญิงในรายการขว้างลูกซอฟท์บอลไกล โยนลูกซอฟท์บอลแม่นยำ ดึงข้อ กระโดดเตะ ส่วนหญิงมีความสามารถสูงกว่าชายในรายการกระโดดเชือก และลุก-นั่ง-วิ่ง 50 หลา ยืนกระโดดไกล และวิ่งหรือเดิน 600 หลาทั้งชายและหญิงมีความสามารถไม่แตกต่างกัน สำหรับความสำเร็จทางการศึกษาของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันและความสำเร็จทางการศึกษาของชายและหญิงก็ไม่แตกต่างกันด้วย

ฮอปกินส์ (Hopkins. 1977 : 155-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “A Factor Analysis of Basketball Skill Tests” ผู้วิจัยเริ่มต้นศึกษา โดยการตรวจสอบแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลทั้งหลายที่นิยมใช้ทดสอบความสามารถทางบาสเกตบอลที่ดีที่สุด ในขอบเขตของทักษะบาสเกตบอล ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานขอบเขตของทักษะบาสเกตบอลไว้ 5 ประการ คือ การยิงประตู การส่งลูก บาสเกตบอล การกระโดด การเคลื่อนที่โดยปราศจากลูกบอล และการเคลื่อนที่ในขณะที่มีบอล ตัวแปรในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบทักษะบาสเกตบอลในขอบเขตของสมมุติฐานข้างต้น รวม 21 ตัวแปร (ข้อทดสอบทักษะบาสเกตบอล) ทั้งนี้ได้รวมถึงข้อทดสอบทักษะบาสเกตบอล 9 รายการ ของ เอ เอ เอช พี อี อาร์ (AAHPER) ไว้ด้วย ผู้วิจัยทำข้อทดสอบทั้งหมดนี้ไปทดสอบนักเรียนชายระดับ 7-12 ที่กำลังอยู่ในค่ายฤดูร้อนในปี 1975 ที่มหาวิทยาลัยเนโซต้า จำนวน 70 คน ผู้วิจัยทำการตรวจสอบสมมุติฐาน โดยการใช้รูปแบบการวิเคราะห์ 4 แบบ ดังนี้ (Alpha Canonical Factor Analysis, Image Analysis) และ (Principal Components Analysis) ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการทดสอบทักษะบาสเกตบอลปรากฏว่า สมมุติฐาน ในขอบเขตทักษะการกระโดด พบว่า การกระโดดและเด้งเป็นการวัดผลที่ดีที่สุด สมมุติฐานในขอบเขตของการเคลื่อนที่โดยปราศจากลูกบอล และการเคลื่อนที่ในขณะที่มีบอล พบว่า การวิ่ง ชิกแซก และการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลซิกแซกเป็นการวัดผลที่ดีที่สุด สมมุติฐานในขอบเขตของการส่งลูกบาสเกตบอล พบว่า การส่งลูกบอลเร็ว และการส่งลูกบาสเกตบอลกระทบผนังเป็นการวัดผลที่ดีที่สุด และสมมุติฐานในขอบเขตการยิงประตู พบว่า การยิงประตูด้านข้าง การยิงประตูด้านหน้าและการยิงประตูโทษเป็นการวัดผลที่ดีที่สุด แต่การยิงประตูด้านข้างมีระยะไกล 20 ฟุต อาจยาวเกินไป สำหรับนักเรียนชั้น 7 - 8 การยิงประตูด้านหน้าจึงเหมาะสมที่สุด ผู้วิจัยได้สรุปผล การศึกษาครั้งนี้ว่า รายการทดสอบทักษะบาสเกตบอลที่สามารถทดสอบได้รวดเร็วและวัดผลได้ตรงตามวัตถุประสงค์ ได้แก่ รายการทดสอบการกระโดดและเด้ง การส่งลูกบาสเกตบอลเร็ว การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล และการยิงประตูด้านหน้า จึงเป็นข้อทดสอบที่ดีที่สุด

ซุติ และคอร์บิน (Zuti and Corbin. 1977 : 499 - 503) ได้ศึกษาเกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกายของนักศึกษาใหม่ (Physical Fitness Norms for College Freshman) ของมหาวิทยาลัย แคนซัส (Kansas State University) ซึ่งมีอายุระหว่าง 17.6 - 19.5 ปี กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 3,250 คน แบ่งเป็นนักศึกษาชาย 1,717 คน นักศึกษาหญิง 1,533 คน การทดสอบประกอบด้วยรายการทดสอบต่าง ๆ ดังนี้

1. การทดสอบแรงบีบมือ ความแข็งแรงของหลังส่วนบนและความแข็งแรงของขา
2. การทดสอบความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อหลัง และกล้ามเนื้อด้านหลังของขาตอนบน
3. การทดสอบปริมาณการใช้ออกซิเจนสูงสุด โดยวิธีของออสตราน (Astrand Rhyming Bicycle Ergometer Test)
4. การหาค่าร้อยละของไขมัน โดยวิธีการทดสอบแบบสกินโฟลด์ (Skinfold test)

แล้วนำข้อมูลจากการทดสอบแต่ละรายการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และหาค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ ผลการศึกษาพบว่า มีค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบดังนี้คือ

1. นักศึกษาชายมีอายุเฉลี่ย 18.23 ปี ความสูงเฉลี่ย 178.5 เซนติเมตร น้ำหนักเฉลี่ย 3.16 กิโลกรัม แรงบีบมือซ้าย 49.19 กิโลกรัม แรงบีบมือขวา 49.4 กิโลกรัม ความแข็งแรงของขา 165.95 กิโลกรัม ความแข็งแรงของหลัง 163.22 กิโลกรัม ความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อหลังและกล้ามเนื้อด้านหลังของขาท่อนบน 41.5 เซนติเมตร ปริมาณการใช้ออกซิเจนสูงสุด 2.90 ลิตรต่อนาที ร้อยละของไขมัน 12.35

2. นักศึกษาหญิงมีอายุเฉลี่ย 15.19 ปี ความสูงเฉลี่ย 165.381 เซนติเมตร น้ำหนักเฉลี่ย 49.18 กิโลกรัม แรงบีบมือซ้าย 24.90 กิโลกรัม แรงบีบมือขวา 27.45 กิโลกรัม ความแข็งแรงของหลัง 84.60 กิโลกรัม ความแข็งแรงของขา 90.91 กิโลกรัม ความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อหลังและกล้ามเนื้อด้านหลังของขาท่อนบน 45.85 เซนติเมตร ปริมาณการใช้ออกซิเจนสูงสุด 2.30 ลิตร ต่อนาที

Kovac (อ้างถึงใน Barrow และ McGee. 1979 : 284-285) ได้ศึกษาไว้เมื่อปี ค.ศ. 1973 โดยศึกษาเกี่ยวกับแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถโดยทั่วไปในกีฬาฟุตบอล และเจาะจงให้เป็นพื้นฐานในกีฬาฟุตบอล เพื่อทำนายความสามารถก่อนที่จะลงเล่นในสนามจริง แบบทดสอบที่ใช้คือ การเตะบอล (Bounce a soccer Ball) โดยใช้เท้า เตะ ดันท่า ไหล่ ศีรษะ หรือใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้ทุกส่วน ยกเว้นมือและแขน โดยเตะให้ได้มากที่สุด ภายใน 45 วินาที ในพื้นที่วงกลม รัศมี 9 ฟุต การเตะบอลอนุญาตให้ลูกบอลกระดอนพื้นได้ 1 ครั้ง การทดสอบปฏิบัติได้ 4 ครั้ง ๆ ละ 45 วินาที ให้มีการพักระหว่างการทดสอบแต่ละครั้งได้ การคิดคะแนนจะคิดรวมผลเตะผลทั้ง 4 ครั้ง การศึกษาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ ใช้แบบทดสอบของ McDonald และการใช้คะแนนของผู้เกี่ยวข้องเป็นเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักกีฬาฟุตบอล จำนวน 38 คน โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ผลการวิจัยปรากฏว่า เกณฑ์ความเที่ยงตรงกับ แบบทดสอบ ของ McDonald ของกลุ่มรวมนักกีฬา และผู้เริ่มเล่น มีค่าเท่ากับ .71 .43 และ .80 ตามลำดับ ส่วนเกณฑ์ความเที่ยงตรงกับบุคคลประเมินค่าของกลุ่มตัวอย่างของนักกีฬา มีค่าเท่ากับ .37 และ กลุ่มผู้เล่นมีค่าเท่ากับ .79 การศึกษาความเชื่อถือได้ กลุ่มรวมนักกีฬาและ เริ่มเล่นมีค่าเท่ากับ .97 .79 และ .95 ตามลำดับ ซึ่งแบบทดสอบนี้จะมีความเที่ยงตรงในกลุ่มผู้เริ่มเล่นมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ แต่ทุกกลุ่มมีค่าความเชื่อถือได้สูงใกล้เคียงกัน

Barrow (1979 : 232-233) ได้ศึกษาแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลมีวัตถุประสงค์เพื่อทำนายและประเมินทักษะ ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ซึ่งประกอบด้วยทักษะต่างๆ คือ การเลี้ยงลูกบอล การยิงประตู และกระโดดรับ ซึ่งประกอบด้วยทักษะต่างๆ คือ การเลี้ยงลูกบอล การยิงประตู และกระโดดรับ ความคล่องตัวในการเล่นบาสเกตบอล ลักษณะของแบบทดสอบต้องทำติดต่อกัน แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล
2. การยิงประตูและกระโดดรับ
3. การส่งและการรับ

ใช้นักศึกษาหญิง 26 คน ที่กำลังเรียนวิชาบาสเกตบอล เป็นผู้รับการทดสอบ และพบว่า ผลรวมของคะแนนการทดสอบทั้งหมด กับเกณฑ์ที่ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนน จะมีค่าสูงมากกว่า เกณฑ์ที่ผู้เชี่ยวชาญจะแบ่งแบบทดสอบออกเป็น ส่วน ๆ ความสอดคล้องของการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญมีค่า 0.87 ความเที่ยงตรงเท่ากับ 0.74 ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.82

งานวิจัยในประเทศ

ครองจักร งามมีศรี (2530 : 37 – 38) ได้ทำการศึกษาเรื่องแบบทดสอบทักษะกีฬา มวยไทยสำหรับนักศึกษาชาย วิทยาลัยพลศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ จำนวน 30 คน ซึ่งแบบทดสอบมีจุดมุ่งหมาย เพื่อการนำแบบทดสอบทักษะนี้ ไปใช้วัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชามวยไทย สำหรับนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา แบบทดสอบดังกล่าวนี้มี 4 รายการ คือ

1. การเตะเฉียงบริเวณลำตัว
2. การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว
3. การถีบบริเวณลำตัว
4. การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า

ผลของการศึกษาค้นคว้า พบว่า แบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรง และมีความเชื่อมั่นในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อนันต์ เมฆสวรรค์ (2535 : 50 – 52) ได้ทำการศึกษาเรื่องเกณฑ์ปกติทักษะกีฬา มวยไทยของนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทักษะกีฬามวยไทยของนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี จำนวน 104 คน วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง จำนวน 44 คน วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 87 คน วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 62 คน วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ จำนวน 76 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 373 คน และแบบทดสอบที่นำมาใช้เป็นแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของครองจักร งามมีศรี ซึ่งมีรายการทดสอบ 4 รายการ คือ การเตะเฉียงบริเวณลำตัว การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว การถีบบริเวณลำตัว การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า

ผลการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของทักษะกีฬามวยไทย ระหว่างนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษาแต่ละวิทยาลัยในภาคกลาง พบว่า มีความแตกต่างกันในทุกรายการทดสอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการศึกษาทางด้านเกณฑ์ปกติ พบว่า

1. การเตะเฉียงบริเวณลำตัว มีค่ามัธยฐานเลขคณิต 39.2895 ครั้ง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.9199 และจำแนกตามเกณฑ์ทักษะในการเตะเฉียงบริเวณลำตัว เป็นระดับสูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก ดังนี้

สูงมาก	มีจำนวนครั้ง	50 ครั้งขึ้นไป	หรือคะแนนที่ปกติที่ 70 ขึ้นไป
สูง	มีจำนวนครั้ง	45 – 50 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 60 – 70
ปานกลาง	มีจำนวนครั้ง	34 – 45 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 40 – 60
ต่ำ	มีจำนวนครั้ง	31 – 34 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 30 – 40
ต่ำมาก	มีจำนวนครั้งต่ำกว่า	31 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ต่ำกว่า 30

2. การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว มีค่ามัธยฐานเลขคณิต 41.7613 ครั้งความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.1545 และจำแนกตามเกณฑ์ทักษะในการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว เป็นระดับสูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก

สูงมาก	มีจำนวนครั้ง	51 ครั้งขึ้นไป	หรือคะแนนที่ปกติที่ 70 ขึ้นไป
สูง	มีจำนวนครั้ง	48 – 51 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 60 – 70
ปานกลาง	มีจำนวนครั้ง	36 – 48 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 40 – 60
ต่ำ	มีจำนวนครั้ง	33 – 36 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 30 – 40
ต่ำมาก	มีจำนวนครั้งต่ำกว่า	33 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ต่ำกว่า 30

3. การถีบบริเวณลำตัว มีค่ามัธยฐานเลขคณิต 39.2573 ครั้ง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.5933 และจำแนกตามเกณฑ์ทักษะในการถีบ บริเวณลำตัวเป็นระดับสูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก ดังนี้

สูงมาก	มีจำนวนครั้ง	47 ครั้งขึ้นไป	หรือคะแนนที่ปกติที่ 70 ขึ้นไป
สูง	มีจำนวนครั้ง	43 – 47 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 60 – 70
ปานกลาง	มีจำนวนครั้ง	36 – 43 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 40 – 60
ต่ำ	มีจำนวนครั้ง	33 – 36 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 30 – 40
ต่ำมาก	มีจำนวนครั้งต่ำกว่า	33 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ต่ำกว่า 30

4. การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า มีค่ามัธยฐานเลขคณิต 63.2225 ครั้ง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.8450 และจำแนกตามเกณฑ์ทักษะในการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัวเป็นระดับ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก

สูงมาก	มีจำนวนครั้ง	73 ครั้งขึ้นไป	หรือคะแนนที่ปกติที่ 70 ขึ้นไป
สูง	มีจำนวนครั้ง	69 – 73 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 60 – 70
ปานกลาง	มีจำนวนครั้ง	59 – 69 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 40 – 60
ต่ำ	มีจำนวนครั้ง	56 – 69 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 30 – 40
ต่ำมาก	มีจำนวนครั้งต่ำกว่า	56 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ต่ำกว่า 30

จำลองเอกไพบูลย์ โยสาลี (2542 : 104 – 105) ได้ทำการศึกษาเรื่องระดับทักษะและสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ทักษะกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในครั้งนี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มศึกษาคุณภาพของแบบทดสอบได้แก่ นักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพลูเจริญวิทยาคม ประจำปีการศึกษา 2540 จำนวน 40 คน โดยการสุ่มตัวอย่างง่าย กลุ่มศึกษาเกณฑ์ปกติ (Norms) ได้แก่ นักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 250 คน มัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 337 คน มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 332 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นโดยใช้แบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลของณัฐดิ ปลั่งเจริญ ประกอบด้วย การเตะลูกฟุตบอล การเตะลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผืน การโหม่ง ลูกฟุตบอล การเตะลูกฟุตบอลโค้ง การเลี้ยงลูกฟุตบอล และการยิงประตูฟุตบอล

ผลการศึกษาพบว่า

ระดับทักษะกีฬาฟุตบอล นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1,2 และ 3 แต่ละรายการและรวมทุกรายการดังนี้

1. การเตะลูกฟุตบอล มัธยมศึกษาปีที่ 1 ค่าเฉลี่ย 63.28 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 24.51 ครั้ง มัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 115.01 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 29.65 ครั้ง และมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ย 122.75 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 27.67 ครั้ง และมีระดับทักษะคะแนนที่ดังนี้

	ม. 1	ม.2	ม.3
ดีเลิศ	73 ขึ้นไป	69 ขึ้นไป	69 ขึ้นไป
ดี	62 – 72	60 – 68	60 - 68
ปานกลาง	36 – 61	41 – 59	41 - 59
พอใช้	28 – 38	32 – 40	32 - 40
ต้องปรับปรุง	ต่ำกว่า 28	ต่ำกว่า 32	ต่ำกว่า 32

2. การเตะลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผืน มัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 19.34 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.74 ครั้ง มัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 29.67 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.00 ครั้ง และมีระดับทักษะคะแนนที่ ดังนี้

	ม. 1	ม.2	ม.3
ดีเลิศ	77 ขึ้นไป	71 ขึ้นไป	73 ขึ้นไป
ดี	64 – 76	61 – 70	62 - 72
ปานกลาง	37 – 63	40 – 60	39 - 61
พอใช้	24 – 36	30 – 39	28 - 38
ต้องปรับปรุง	ต่ำกว่า 24	ต่ำกว่า 30	ต่ำกว่า 28

3. การโหม่งลูกฟุตบอล มัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 2.64 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.71 คะแนน มัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 10.40 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.50 คะแนน และมีระดับทักษะคะแนนที่ ดังนี้

	ม. 1	ม.2	ม.3
ดีเลิศ	67 ขึ้นไป	69 ขึ้นไป	67 ขึ้นไป
ดี	59 – 66	60 – 68	59 - 66
ปานกลาง	42 – 58	41 – 59	42 - 58
พอใช้	34 – 41	32 – 40	34 - 41
ต้องปรับปรุง	ต่ำกว่า 34	ต่ำกว่า 32	ต่ำกว่า 34

สมศักดิ์ มณีเรืองสิน (2542 : 146 – 147) ได้ทำการศึกษาเรื่องระดับทักษะบุคคลและความสามารถในการเล่นวอลเลย์บอลของนิสิตวิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2541 และเพื่อเปรียบเทียบทักษะบุคคลและความสามารถในการเล่นวอลเลย์บอลของนิสิตวิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2541 กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต (หลักสูตร 4 ปี) ปีการศึกษา 2541 จำนวน 229 คน โดยแยกตามเพศ เป็นนิสิตชายจำนวน 179 คน และนิสิตหญิงจำนวน 50 คน

ผลการศึกษาพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากการประเมินและทดสอบและแต่ละรายการ และคะแนนรวมตามเพศและระดับชั้นปี

1.1 การเซ็ทของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 32.088, 39.426, 28.576 และ 35.268 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.473, 10.372, 11.200 และ 8.710 ตามลำดับ นิสิตหญิงชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 21.291, 24.291, 24.041 และ 26.892 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.886, 12.732, 13.907 และ 6.639 ตามลำดับ

1.2 การตีกของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 32.088, 24.24, 319.641 และ 30.583 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.458, 10.107, 8.629, 18.333 และ 18.392 ตามลำดับ นิสิตหญิงชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 21.291, 22.041, 18.333 และ 18.392 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.886, 13.224, 9.575, และ 6.861 ตามลำดับ

1.3 การตบของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 45.186, 51.586, 47.510 และ 51.917 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .683, .749, .687 และ

.888 ตามลำดับ นิสิตหญิงชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 2.750, 2.666, 2.750 และ 2.714 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .866, .984, .866 และ .611 ตามลำดับ

2. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเลขคณิตของทักษะบุคคลและความสามารถในการเล่นวอลเลย์บอลของนิสิตวิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2541 โดยใช้สถิติเอฟ (F-test) หากพบว่ามีข้อแตกต่างกันจะเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเลขคณิตเป็นรายคู่ โดยวิธีของตุกี (Tukey Mehtod)

2.1 ทักษะการเซঁทของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ทักษะการดีกของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.3 ทักษะการตบของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.4 ความสามารถในการเล่นวอลเลย์บอลของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.5 ทักษะการเซঁท, ทักษะการดีก, ทักษะการตบ และความสามารถในการเล่นวอลเลย์บอลของนิสิตชายชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กอบชัย นิธิวัฒนากุล (2546:บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาในระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จำนวน 67 คน โดยใช้แบบทดสอบทักษะมวยไทย 4 รายการ รายการละ 30 วินาที คือ ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าเฉลี่ย 41.11 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.87 ครั้ง ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.20 ครั้ง โดยจำแนกตามรุ่น ดังนี้

รุ่นพินเวท มีค่าเฉลี่ย 46.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.40 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับสูง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 60.20 ครั้ง

รุ่นไลท์ฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 46.71 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.85 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับสูง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 61.00 ครั้ง

รุ่นฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 44.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.64 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 56.80 ครั้ง

รุ่นแบนตั้มเวท มีค่าเฉลี่ย 42.42 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.69 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 54.57 ครั้ง

รุ่นเฟรเซอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 42.10 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.38 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 53.30 ครั้ง

รุ่นไลท์เวท มีค่าเฉลี่ย 39.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.04 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 46.33 ครั้ง

รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 40.90 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.08 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 49.50 ครั้ง

รุ่นเวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 38.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.64 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.00 ครั้ง

รุ่นไลท์มิตเติลเวท มีค่าเฉลี่ย 36.83 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.31 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 40.66 ครั้ง

รุ่นมิตเติลเวท มีค่าเฉลี่ย 35.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.73 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 35.33 ครั้ง

รุ่นไลท์เฮฟวีเวท มีค่าเฉลี่ย 35.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.41 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับสูง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 35.00 ครั้ง

2. ทักษะการตีเข้าเชิงบริเวณลำตัวของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าเฉลี่ย 42.16 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.83 ครั้ง ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.11 ครั้ง โดยจำแนกตามรุ่น ดังนี้

รุ่นพินเวท มีค่าเฉลี่ย 43.40 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.42 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 53.60 ครั้ง

รุ่นไลท์ฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 46.42 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.87 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 58.28 ครั้ง

รุ่นฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 43.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.70 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 52.20 ครั้ง

รุ่นแบนตั้มเวท มีค่าเฉลี่ย 45.57 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.19 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 56.42 ครั้ง

รุ่นเฟรเซอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 43.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.28 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.30 ครั้ง

รุ่นไลท์เวท มีค่าเฉลี่ย 39.11 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.95 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 41.11 ครั้ง

รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 41.40 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.03 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 49.50 ครั้ง

รุ่นเวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 38.33 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.48 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.33 ครั้ง

รุ่นไลท์มิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 40.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.08 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 46.33 ครั้ง

รุ่นมิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 39.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.00 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.33 ครั้ง

รุ่นไลท์เฮฟวีเวท มีค่าเฉลี่ย 37.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.53 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับสูง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 41.00 ครั้ง

3. ทักษะการตีบริเวณลำตัวของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าเฉลี่ย 38.67 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.83 ครั้ง ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.20 ครั้ง โดยจำแนกตามรุ่น ดังนี้

รุ่นฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 72.40 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.63 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 53.20 ครั้ง

รุ่นไลท์ฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 43.14 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.71 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับสูง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 60.14 ครั้ง

รุ่นฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 42.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.60 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 58.40 ครั้ง

รุ่นแบนตั้มเวท มีค่าเฉลี่ย 37.71 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.30 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 48.14 ครั้ง

รุ่นเฟเธอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 37.80 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.07 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.70 ครั้ง

รุ่นไลท์เวท มีค่าเฉลี่ย 37.77 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.59 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.77 ครั้ง

รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 38.80 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.07 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.00 ครั้ง

รุ่นเวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 40.66 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.91 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 41.33 ครั้ง

รุ่นไลท์มิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 35.83 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.36 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 43.33 ครั้ง

รุ่นมิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 36.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.35 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.33 ครั้ง

รุ่นไลท์เฮฟวีเวท มีค่าเฉลี่ย 33.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.24 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 36.00 ครั้ง

4. ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้าของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าเฉลี่ย 73.37 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 11.66 ครั้ง ระดับทักษะของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.20 ครั้ง โดยจำแนกตามรุ่น ดังนี้

รุ่นฟีนเวท มีค่าเฉลี่ย 72.40 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.50 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.40 ครั้ง

รุ่นไลท์ฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 75.14 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 11.72 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.85 ครั้ง

รุ่นฟลายเวท มีค่าเฉลี่ย 77.20 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 9.73 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 54.80 ครั้ง

รุ่นแบนตั้มเวท มีค่าเฉลี่ย 68.85 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.07 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.00 ครั้ง

รุ่นเฟเธอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 74.80 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.94 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 52.10 ครั้ง

รุ่นไลท์เวท มีค่าเฉลี่ย 77.77 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 15.54 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 53.11 ครั้ง

รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 73.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 14.78 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 49.11 ครั้ง

รุ่นเวลเตอร์เวท มีค่าเฉลี่ย 68.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.07 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 45.66 ครั้ง

รุ่นไลท์มิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 71.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.94 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.50 ครั้ง

รุ่นมิดเดิลเวท มีค่าเฉลี่ย 71.00 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 17.57 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.66 ครั้ง

รุ่นไลท์เฮฟวีเวท มีค่าเฉลี่ย 64.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.02 ครั้ง มีทักษะอยู่ในระดับต่ำ มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 40.50 ครั้ง

5. ระดับทักษะคะแนนรวมของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 50.13 ครั้ง โดยจำแนกตามรุ่น ดังนี้

รุ่นฟีนเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 54.60 ครั้ง

รุ่นไลท์ฟลายเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 57.56 ครั้ง

รุ่นฟลายเวท มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 55.55 ครั้ง

รุ่นแบนตั้มเวท	มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.53 ครั้ง
รุ่นเฟรเซอร์เวท	มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 51.10 ครั้ง
รุ่นไลท์เวท	มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 47.83 ครั้ง
รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท	มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 49.75 ครั้ง
รุ่นเวลเตอร์เวท	มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 43.83 ครั้ง
รุ่นไลท์มิดเดิลเวท	มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 44.45 ครั้ง
รุ่นมิดเดิลเวท	มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 42.08 ครั้ง
รุ่นไลท์เฮฟวีเวท	มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนที่เฉลี่ย 38.12 ครั้ง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับทักษะมวยไทย ประกอบด้วย แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยสำหรับนักศึกษาชาย วิทยาลัยพลศึกษาซึ่ง ครองจักร งามมีศรี ได้ทำการวิจัยไว้ เกณฑ์ปกติทักษะกีฬามวยไทยของนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคกลางซึ่งอนันต์ เมฆสวรรค์ ได้ทำการวิจัยไว้ และระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขัน กีฬาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทยครั้งที่ 28 ซึ่งกอบชัย นิธิวัฒนากุล ได้ทำการวิจัยไว้ ผู้วิจัยพบว่า ระดับทักษะมวยไทยที่ใช้ในการแข่งขัน และได้ถูกจัดให้อยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอนในวิทยาลัยพลศึกษา มีทักษะที่น่าสนใจประกอบด้วย ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการดีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว และทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้าเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุด ประกอบกับวิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ได้มีการเปิดการเรียนการสอนวิชามวยไทยเป็นวิชาบังคับมาหลายปีแล้ว แต่ยังไม่มีการศึกษาถึงระดับทักษะมวยไทย และสร้างเกณฑ์ทักษะมวยไทยขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนและประเมินผลวิชามวยไทย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงศึกษาระดับมวยไทยและสร้างเกณฑ์ทักษะมวยไทยสำหรับนักศึกษาชาย วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการศึกษาวิจัยประชากร และกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียดดังนี้

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษา หลักสูตร ป.กศ.สูง วิชาเอกพลศึกษา ที่ผ่านการเรียนวิชามวยไทย 1 มาแล้ว ใน 4 วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ซึ่งประกอบด้วย วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร จำนวน 85 คน วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ จำนวน 92 คน วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง จำนวน 82 คน และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา จำนวน 78 คน รวมทั้งหมด 337 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา ในวิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 ที่ผ่านการเรียนวิชามวยไทย 1 มาแล้ว ซึ่งได้มาจากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Margan) จากจำนวนประชากร 337 คน จะใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 181 คน แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 281 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังตาราง

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547

สถานศึกษา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร	85	70
วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่	92	76
วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง	82	70
วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา	78	65
รวม	337	281

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของ ครองจักร งามมีศรี (2530 : 62) ประกอบด้วย 4 รายการทักษะ คือ การเตะเฉียงบริเวณลำตัว การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว การถีบบริเวณลำตัว และการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ซึ่งมีความเที่ยงตรงเท่ากับ 0.8306 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก

2.1 กระสอบทรายหนักบุฟองน้ำ

2.2 นวมขนาดน้ำหนัก 6 ออนซ์

2.3 ผ้าพันมือ

2.4 กระดาษขาว

2.5 เทปวัดระยะทาง

2.6 เป้าบุฟองน้ำ

2.7 นาฬิกาจับเวลา

2.8 กระดาษบันทึก

วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอลงหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อติดต่อผู้อำนวยการของวิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการใช้กลุ่มตัวอย่าง สถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลพร้อมนัดหมาย วัน เวลา ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. จัดหาผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งอธิบายและสาธิตวิธีการต่างๆ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้เข้าใจในรายละเอียดของการทดสอบ ตลอดจนวิธีการปฏิบัติและการบันทึกผลของการทดสอบให้เข้าใจถูกต้องตรงกัน

3. นำแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของ ครองจักร งามมีศรี ทำการทดสอบกับ นักศึกษาชายหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษาที่ผ่านการเรียนวิชา มวยไทย 1 มาแล้ว ใน 4 วิทยาลัยพลศึกษาเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547

4. เก็บรวบรวมข้อมูลนำมาหาระดับทักษะ ดังนี้

4.1 หาระดับทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว

4.2 หาระดับทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว

4.3 หาระดับทักษะการถีบบริเวณลำตัว

4.4 หาระดับทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า

5. ผู้วิจัยเป็นผู้ควบคุมการทดสอบทุกครั้งด้วยตนเอง

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับทักษะมวยไทยของ นักศึกษาหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พลศึกษา ที่ผ่านการเรียนวิชามวยไทยมาแล้ว ใน 4 วิทยาลัยพลศึกษาเขตภาคใต้

2. สร้างเกณฑ์ (Norm) โดยใช้คะแนนที่แบ่งระดับทักษะมวยไทยแต่ละรายการ และรวมทุกรายการออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ได้วิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์เป็นตัวอักษร เพื่อใช้ในการคำนวณ ดังนี้

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

Raw แทน คะแนนดิบ

Max แทน คะแนนสูงสุด

Min แทน คะแนนต่ำสุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของผลการทดสอบระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษา ในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547

ตอนที่ 2 สร้างเกณฑ์ (Norm) โดยใช้คะแนนที่แบ่งระดับทักษะมวยไทยแต่ละรายการ และรวมทุกรายการออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการทดสอบระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย ของคะแนนการทดสอบ ระดับทักษะแต่ละรายการทดสอบของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร ปีการศึกษา 2547 (N = 70)

ทักษะ	$\bar{X}$	S.D.	Raw	
			Max	Min
การตะเจียงบริเวณลำตัว	42.67	5.25	62	33
การตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว	50.74	5.73	64	42
การถีบบริเวณลำตัว	41.74	3.28	50	35
การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า	109.88	8.52	125	89

จากตาราง 2 แสดงว่า ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.67 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.25 ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 50.74 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5.73 ทักษะการถีบบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 41.74 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.28 ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 109.88 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.52

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ ปีการศึกษา 2547 (N = 76)

ทักษะ	$\bar{X}$	S.D.	Raw	
			Max	Min
การตะเจียงบริเวณลำตัว	43.28	4.62	55	31
การตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว	53.18	6.33	74	40
การถีบบริเวณลำตัว	42.85	4.59	53	30
การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า	105.03	11.19	122	80

จากตาราง 3 แสดงว่า ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 43.28 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.62 ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 53.18 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.33 ทักษะการถีบบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.85 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.59 ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 105.03 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.19

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง ปีการศึกษา 2547 (N = 70)

ทักษะ	$\bar{X}$	S.D.	Raw	
			Max	Min
การตะเจียงบริเวณลำตัว	41.17	2.47	46	36
การตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว	49.95	5.18	66	40
การถีบบริเวณลำตัว	41.50	2.09	48	36
การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า	107.40	7.97	121	86

จากตาราง 4 แสดงว่า ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 41.17 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.47 ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 49.95 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.18 ทักษะการถีบบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 41.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.09 ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 107.40 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.97

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา ปีการศึกษา 2547 (N = 65)

ทักษะ	$\bar{X}$	S.D.	Raw	
			Max	Min
การตะเจียงบริเวณลำตัว	41.44	2.15	46	36
การตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว	50.43	4.65	60	41
การถีบบริเวณลำตัว	44.01	3.39	55	39
การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า	107.83	6.62	119	94

จากตาราง 5 แสดงว่า ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 41.44 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.15 ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 50.43 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.65 ทักษะการถีบบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 44.01 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.39 ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 107.83 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.62

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ของนักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 (N = 281)

ทักษะ	$\bar{X}$	S.D.	Raw	
			Max	Min
การตะเจียงบริเวณลำตัว	42.17	3.98	62	31
การตีเข้าเจียงบริเวณลำตัว	51.13	5.66	74	40
การถีบบริเวณลำตัว	42.50	3.60	55	30
การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า	107.48	8.96	125	80

จากตาราง 6 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยของนักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 โดยแยกตามทักษะดังนี้ ทักษะการตะเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.17 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.98 ทักษะการตีเข้าเจียงบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 51.13 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.66 ทักษะการถีบบริเวณลำตัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.60 ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 107.48 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.96

ตอนที่ 2 สร้างเกณฑ์ (Norm) โดยใช้คะแนนที่แบ่งระดับทักษะมวยไทยแต่ละรายการ และรวมทุกรายการออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก

ตาราง 7 เกณฑ์โดยรวมของการเตะเจียงบริเวณลำตัว นักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547

ทักษะ	ระดับเกณฑ์	คะแนนดิบ	คะแนนที่
การเตะเจียงบริเวณลำตัว	สูงมาก	51 ขึ้นไป	68 ขึ้นไป
	สูง	44-50	57-67
	ปานกลาง	40-43	45-56
	ต่ำ	36-39	33-44
	ต่ำมาก	35 ลงมา	32 ลงมา

จากตาราง 7 แสดงว่า เกณฑ์ในการเตะเจียงบริเวณลำตัว โดยแยกตามระดับเกณฑ์ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก โดยมีคะแนนดิบ (51 ขึ้นไป, 44-50, 40-43, 36-39, 35 คะแนน ลงมา) คะแนนที่ปกติ (68 ขึ้นไป, 57-67, 45-56, 33-44, 32 ลงมา) ตามลำดับ

ตาราง 8 เกณฑ์โดยรวมของการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว นักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547

ทักษะ	เกณฑ์ทักษะ	คะแนนดิบ	คะแนนที่
การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว	สูงมาก	62 ขึ้นไป	68 ขึ้นไป
	สูง	55-61	58-67
	ปานกลาง	49-54	46-57
	ต่ำ	43-48	35-45
	ต่ำมาก	42 ลงมา	34 ลงมา

จากตาราง 8 แสดงว่า เกณฑ์ในการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว โดยแยกตามระดับเกณฑ์
สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก โดยมีคะแนนดิบ (62 ขึ้นไป, 55-61, 49-54, 43-48, 42
คะแนน ลงมา) คะแนนที่ปกติ (68 ขึ้นไป, 58-67, 46-57, 35-45, 34 ลงมา) ตามลำดับ

ตาราง 9 เกณฑ์โดยรวมของการถีบบริเวณลำตัว นักศึกษาชายหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชา
การศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547

ทักษะ	เกณฑ์ทักษะ	คะแนนดิบ	คะแนนที่
การถีบบริเวณลำตัว	สูงมาก	50 ขึ้นไป	68 ขึ้นไป
	สูง	44-49	58-67
	ปานกลาง	41-43	47-57
	ต่ำ	38-40	35-45
	ต่ำมาก	37 ลงมา	34 ลงมา

จากตาราง 9 แสดงว่า เกณฑ์ในการถีบบริเวณลำตัว โดยแยกตามระดับเกณฑ์ สูง
มาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก โดยมีคะแนนดิบ (50 ขึ้นไป, 44-49, 41-43, 38-40, 37
คะแนน ลงมา) คะแนนที่ปกติ (68 ขึ้นไป, 58-67, 47-57, 35-45, 34 ลงมา) ตามลำดับ

ตาราง 10 เกณฑ์โดยรวมของการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า นักศึกษาชายหลักสูตร
ประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้
ปีการศึกษา 2547

ทักษะ	เกณฑ์ทักษะ	คะแนนดิบ	คะแนนที่
การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า	สูงมาก	121 ขึ้นไป	68 ขึ้นไป
	สูง	115-120	59-67
	ปานกลาง	107-114	48-58
	ต่ำ	93-106	38-47
	ต่ำมาก	92 ลงมา	37 ลงมา

จากตาราง 10 แสดงว่า เกณฑ์ในการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า โดยแยกตามระดับ
เกณฑ์ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก โดยมีคะแนนดิบ (121 ขึ้นไป, 115-120, 107-
114, 93-106, 92 คะแนน ลงมา) คะแนนที่ปกติ (68 ขึ้นไป, 59-67, 48-58, 38-47, 37 ลงมา)
ตามลำดับ

ตาราง 11 เกณฑ์โดยรวมทักษะมวยไทย ของนักศึกษาชายหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาการ
ศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547

ทักษะ	เกณฑ์ทักษะ	คะแนนที่
รวม	สูงมาก	64 ขึ้นไป
	สูง	55-63
	ปานกลาง	46-54
	ต่ำ	38-45
	ต่ำมาก	37 ลงมา

จากตาราง 11 แสดงว่า เกณฑ์โดยรวมทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการตี
เข้าเฉียงบริเวณลำตัว ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ทักษะชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า โดยแยกตาม
ระดับเกณฑ์ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก โดยมีคะแนนที่ปกติ (64 ขึ้นไป, 55-63, 46-
54, 38-45, 37 ลงมา) ตามลำดับ

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับ และสร้างเกณฑ์ทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 ซึ่งได้มาจากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Margan) จากจำนวนประชากร 337 คน จะใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 181 คน แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 281 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของ ครองจักร งามมีศรี (2530 : 62) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการทดสอบนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 ประกอบด้วย 4 รายการ คือ การเตะเฉียงบริเวณลำตัว การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว การถีบบริเวณลำตัว และการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ซึ่งมีความเที่ยงตรงเท่ากับ 0.8306 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พลศึกษา ที่ผ่านการเรียนวิชามวยไทยมาแล้ว ใน 4 วิทยาลัยพลศึกษาเขตภาคใต้
2. สร้างเกณฑ์ (Norm) โดยใช้คะแนนที่แบ่งระดับทักษะมวยไทยแต่ละรายการ และรวมทุกรายการออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก

สรุปผลการวิจัย

จากผลการศึกษาระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 มี
จุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา
ชั้นสูง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จำนวน 281 คน โดยใช้แบบทดสอบทักษะกีฬา
มวยไทย 4 รายการ รายการละ 30 วินาที คือ การเตะเฉียงบริเวณลำตัว การตีเข้าเฉียงบริเวณ
ลำตัว การถีบบริเวณลำตัว และการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า

ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1.1 ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้
มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.17 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.98 ระดับทักษะของนักศึกษาชาย
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้
ปีการศึกษา 2547 โดยจำแนกตามวิทยาลัยพลศึกษา ดังนี้

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.67 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 5.25 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 43.27 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 4.62 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 41.17 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 2.47 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 41.44 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 2.15 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

1.2 ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัวของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้
มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 51.13 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.66 ระดับทักษะของนักศึกษาชาย
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้
ปีการศึกษา 2547 โดยจำแนกตามวิทยาลัยพลศึกษา ดังนี้

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 50.74 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 5.73 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 53.18 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 6.33 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 49.95 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 5.18 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 50.43 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 4.65 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

1.3 ทักษะการถืบบริเวณลำตัวของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.60 ระดับทักษะของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 โดยจำแนกตามวิทยาลัยพลศึกษา ดังนี้

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 41.74 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.28 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.85 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.59 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 41.50 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.09 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 44.01 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.39 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

1.4 ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้าของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 107.48 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.96 ระดับทักษะของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 โดยจำแนกตามวิทยาลัยพลศึกษา ดังนี้

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 109.88 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.52 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 105.03 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.19 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 107.40 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.97 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 107.83 ครั้ง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.62 มีทักษะอยู่ในระดับปานกลาง

2. สร้างเกณฑ์ (Norm) โดยใช้คะแนนที่แบ่งระดับทักษะมวยไทยแต่ละรายการ และรวมทุกรายการออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก ของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 โดยแยกตามทักษะดังนี้

2.1 เกณฑ์ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว ดังนี้

สูงมาก	มีจำนวน 51 ครั้งขึ้นไป	หรือคะแนนที่ปกติที่ 68 ขึ้นไป
สูง	มีจำนวน 44-50 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 57-67
ปานกลาง	มีจำนวน 40-43 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 45-56
ต่ำ	มีจำนวน 36-39 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 33-44

- ต่ำมาก มีจำนวนต่ำกว่า 35 ครั้ง หรือคะแนนที่ปกติที่ต่ำกว่า 32
- 2.2 เกณฑ์ทักษะการตีเข้าเฉียงบริเวณบริเวณลำตัว ดังนี้
สูงมาก	มีจำนวน 62 ครั้งขึ้นไป	หรือคะแนนที่ปกติที่ 68 ขึ้นไป
สูง	มีจำนวน 55-61 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 58-67
ปานกลาง	มีจำนวน 49-54 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 46-57
ต่ำ	มีจำนวน 43-48 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 35-45
ต่ำมาก	มีจำนวนต่ำกว่า 42 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ต่ำกว่า 34
- 2.3 เกณฑ์ทักษะการถีบบริเวณลำตัว ดังนี้
สูงมาก	มีจำนวน 50 ครั้งขึ้นไป	หรือคะแนนที่ปกติที่ 68 ขึ้นไป
สูง	มีจำนวน 44-49 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 58-67
ปานกลาง	มีจำนวน 41-43 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 47-57
ต่ำ	มีจำนวน 38-40 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 35-45
ต่ำมาก	มีจำนวนต่ำกว่า 37 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ต่ำกว่า 34
- 2.4 เกณฑ์ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า ดังนี้
สูงมาก	มีจำนวน 121 ครั้งขึ้นไป	หรือคะแนนที่ปกติที่ 68 ขึ้นไป
สูง	มีจำนวน 115-120 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 59-67
ปานกลาง	มีจำนวน 107-114 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 48-58
ต่ำ	มีจำนวน 93-106 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ 38-47
ต่ำมาก	มีจำนวนต่ำกว่า 92 ครั้ง	หรือคะแนนที่ปกติที่ต่ำกว่า 37
- 2.5 เกณฑ์โดยรวมของระดับทักษะ ดังนี้
สูงมาก	มีคะแนนที่ปกติที่ 64 ขึ้นไป
สูง	มีคะแนนที่ปกติที่ 55-63
ปานกลาง	มีคะแนนที่ปกติที่ 46-54
ต่ำ	มีคะแนนที่ปกติที่ 38-45
ต่ำมาก	มีคะแนนที่ปกติที่ต่ำกว่า 37

การอภิปรายผล

จากผลการศึกษาระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 มี จุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาต้องการทราบระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษา โดยใช้แบบทดสอบทักษะ กีฬามวยไทย 4 รายการ รายการละ 30 วินาที คือ การเตะเฉียงบริเวณลำตัว การตีเข้าเฉียง บริเวณลำตัว การถีบบริเวณลำตัว และการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า พบว่า ระดับทักษะของ นักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษา

ในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.17, 51.13, 42.50 และ 107.48 ตามลำดับ และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.98, 5.66, 3.60 และ 8.96 ตามลำดับ และสร้างเกณฑ์ระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ของทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว การถีบบริเวณลำตัว และการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า มีเกณฑ์ทักษะระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบ (51 ครั้งขึ้นไป, 62 ครั้งขึ้นไป, 50 ครั้งขึ้นไป, 121 ครั้งขึ้นไป ตามลำดับ) เกณฑ์ทักษะสูงตรงกับคะแนนดิบ (44-50, 55-61, 44-49, 115-120 ตามลำดับ) เกณฑ์ทักษะปานกลางตรงกับคะแนนดิบ (40-43, 49-54, 41-43, 107-114 ตามลำดับ) เกณฑ์ทักษะต่ำตรงกับคะแนนดิบ (36-39, 43-48, 38-40, 93-106 ตามลำดับ) เกณฑ์ต่ำมากตรงกับคะแนนดิบ (ต่ำกว่า 35, ต่ำกว่า 42, ต่ำกว่า 37, ต่ำกว่า 92 ตามลำดับ) และเกณฑ์ทักษะรวมตรงกับคะแนนที่ปกติระดับสูงมากที่สุดที่ 64 ขึ้นไป สูงที่ 55-63 ปานกลาง 46-54 สูง 38-45 ต่ำมาก ต่ำกว่า 37 เมื่อเปรียบเทียบกับระดับทักษะมวยไทยของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา วิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 ซึ่ง กอบชัย นิธิวัฒนากุล (2546 : 49) ได้ทำการศึกษาไว้ ปรากฏว่าระดับมวยไทยของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 ที่ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยมีค่าใกล้เคียงกับระดับทักษะมวยไทยของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น จำนวน 3 รายการ คือ การเตะเฉียงบริเวณลำตัว การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว และการถีบบริเวณลำตัว ส่วนทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้าที่ผู้วิจัยทำการทดสอบจะมีค่าสูงกว่าระดับทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้าของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นที่ กอบชัย นิธิวัฒนากุล ได้ทำการทดสอบไว้ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นผลมาจากลักษณะการชกหมัดตรงของนักศึกษาที่ผู้วิจัยทำการทดสอบนั้น ไม่ได้ส่งแรงการชกที่ถูกต้อง และหมัดที่ชกออกไปไม่สุดแขน จึงทำให้ได้จำนวนมากครั้ง และอาจเป็นเพราะว่านักศึกษาชายได้เรียน ได้ฝึก ปฏิบัติและฝึกซ้อมทักษะมวยไทยอย่างหนักเพื่อเตรียมตัวในการทดสอบเก็บคะแนนเพื่อประเมินผลทางการเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ซึ่งตรงกับช่วงระยะเวลาที่ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบ จึงทำให้ระดับทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้าของนักศึกษาชายมีค่าสูงกว่าระดับทักษะมวยไทยของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นที่ กอบชัย นิธิวัฒนากุล ได้ทำการศึกษาไว้ และเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคกลาง ซึ่งอนันต์ เมฆสวรรค์ (2535 : 50-52) ได้ทำการศึกษาไว้ ปรากฏว่า เกณฑ์ทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ จำนวน 3 รายการ คือ เกณฑ์ทักษะการเตะเฉียงบริเวณลำตัว การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว การถีบบริเวณลำตัว ที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษามีค่าใกล้เคียงกันกับเกณฑ์ปกติทักษะกีฬามวยไทยของนักศึกษาชาย วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคกลาง ส่วนเกณฑ์ทักษะการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า จะมีค่าสูงกว่าที่ อนันต์ เมฆสวรรค์ ได้สร้างเกณฑ์ไว้สำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคกลาง

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าระดับทักษะมวยไทยของนักศึกษาชายจะสามารถปฏิบัติได้ดีสืบเนื่องมาจากนักศึกษาได้ทำการฝึกปฏิบัติ และได้ทำการฝึกซ้อม จนส่งผลให้นักศึกษามีสมรรถภาพทางกายที่สมบูรณ์ จึงทำให้ปฏิบัติทักษะได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาระดับทักษะมวยไทยของนักเรียน นักศึกษาชายในระดับอื่นๆ อีกนอกเหนือจากในระดับวิทยาลัยพลศึกษา
2. ควรนำผลการทดสอบในครั้งนี้ไปพัฒนาความสามารถ ทักษะมวยไทยของนักศึกษาชายในระดับวิทยาลัยต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมพลศึกษา (2542). *หลักสูตรและแนวการสอนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาขั้นสูง พุทธศักราช 2542 หมวดวิชาการศึกษาทั่วไป*. กรุงเทพฯ : กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. อัดสำเนา.
- กอบชัย นิธิวัฒนากุล. (2546). *ระดับทักษะมวยไทยสมัครเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28*. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ครองจักร งามมีศรี. (2530). *แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยสำหรับนักศึกษาชาย วิทยาลัยพลศึกษา*. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพบูลย์ โยสำลี. (2542). *ระดับทักษะฟุตบอลของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธวัช รัตนากิชาติ. (2507). *เมืองไทยในทัศนะของฝรั่ง*. พระนคร : โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น.
- ธิดิมา พิทักษ์ไพโรจน์. (2524). *ประวัติศาสตร์ทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ผาณิต บิลมาศ. (2526). *การทดสอบและประเมินผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ : คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- วิชัย เทียนน้อย. (2520). *ภูมิศาสตร์วัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ : อักษรวัฒนา.
- สมศักดิ์ มณีเรือนสิน. (2542). *ระดับทักษะวอลเลย์บอลของนิสิตวิชาเอกพลศึกษา*. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมศักดิ์ ศิริอนันต์. (2541). *ศิลปะมวยไทยชั้นสูง*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา.
- สมบัติ จำปาเงิน. (2533). *กีฬามวยไทย*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- อนันต์ เมฆสุวรรณ. (2535). *เกณฑ์ปกติทักษะกีฬามวยไทยของนักศึกษาชาย*. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Barrow, H.M. and R. McGee. (1979). *A Practical Approach to Measurement in Physical Education*. Philadelphia : Lea & Febiger.

Hopkins. David R. (1977, July). "A Factor Analysis of Selected Basketball skill. Tests,"

Dissertation Abstracts. 38 : 155 – A.

Knutson. Carl Ernest. (1971, January). "Comparision of Physical Fitness and Sports

Skills Performance and Academic Achievement of Elementary School Pupils,"

Dissertation Abstracts. 31 : 3321 – A.

Zuti, William B. And charies B, Corbin, (1977, May). "physical Fitness Norms for College

Freshman," *Research Quartery*. 48 : 499 – 503.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทย ของ ครองจักร งามมีศรี

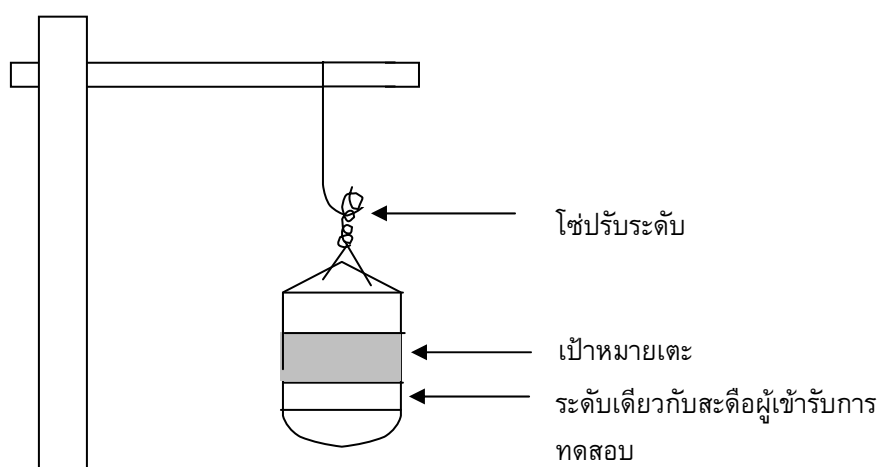
แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทย

ของ

ครองจักร งามมีศรี

รายละเอียดแบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยของ ครองจักร งามมีศรี มีรายการทดสอบ 4 รายการ ดังนี้

1. แบบทดสอบการเตะเฉียงบริเวณลำตัว

อุปกรณ์

1. นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน
2. กระสอบทรายหนังบุฟองน้ำ ด้านในบรรจุเศษผ้าต่าง ๆ จนเต็ม พร้อมโซ่แขวนปรับระดับได้
3. เสาค้ำสำหรับแขวนกระสอบทราย

การเตรียมอุปกรณ์

นำกระสอบทรายที่เตรียมไว้สำหรับทดสอบไปแขวนกับเสาที่เตรียมไว้พร้อมทั้งปรับระดับให้ ผู้เข้ารับการทดสอบแต่ละคน โดยแขวนให้เส้นสีขาวล่างสุดของเป้าหมายบนกระสอบทรายอยู่แนวเดียวกับสะดือของผู้เข้ารับการทดสอบ และให้ผู้ช่วยในการวิจัยเป็นผู้จับกระสอบเพื่อป้องกันมิให้กระสอบแกว่งไปมา

วิธีปฏิบัติ

ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเตรียมพร้อมเมื่อได้ยินสัญญาณ “เริ่ม” จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเตะเฉียงไปยังกระสอบทรายให้ตรงจุดที่ผู้วิจัยกำหนด ภายในเวลา 30 วินาที

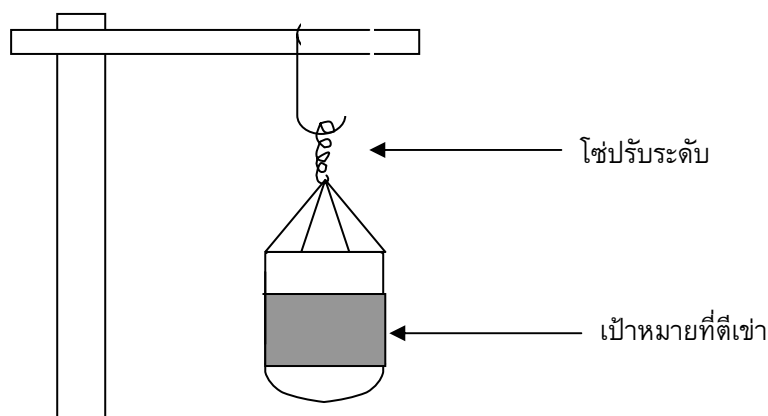
ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติ 2 ครั้ง เอาครั้งที่เตะได้มากที่สุดเพียงครั้งเดียว
2. จะต้องเตะเฉียง และเข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้นจึงนับจำนวนครั้งที่เตะให้
3. ผู้เข้ารับการทดสอบจะเตะด้วยเท้าใดเท้าหนึ่งก็ได้ หรือจะสลับกันเตะ โดยใช้ทั้งเท้าซ้ายและเท้าขวาก็ได้
4. ใช้เวลาในการทดสอบ 30 วินาที

วิธีให้คะแนน

วิธีการให้คะแนนใช้การจับเวลาภายใน 30 วินาที ผู้เข้ารับทำการทดสอบจะต้องกระทำให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด และจะต้องกระทำอย่างเต็มที่ การกระทำที่ไม่ถูกต้องตามทักษะนั้น ๆ จะไม่นับจำนวนครั้งให้

2. แบบทดสอบการตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว

อุปกรณ์

1. นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน
2. กระสอบหนังบุฟองน้ำ ด้านในบรรจุเศษผ้าต่างๆ จนเต็มพร้อมโซ่แขวนปรับระดับได้
3. เสาค้ำสำหรับแขวนกระสอบทราย

การเตรียมอุปกรณ์

นำเอากระสอบทรายที่เตรียมไว้สำหรับทดสอบ ไปแขวนกับเสาค้ำที่จัดเตรียมไว้ พร้อมทั้งปรับระดับให้ผู้เข้ารับการทดสอบแต่ละคน โดยให้แนวสีขาวล่างสุดของเป้าหมายบนกระสอบอยู่แนวเดียวกับสะดือของผู้เข้ารับการทดสอบ

วิธีปฏิบัติ

ผู้เข้ารับการทดสอบเตรียมพร้อม มือทั้งสองข้างจะจับที่กระสอบ ในลักษณะเหมือนกับจับคอกู้ต่อสู้ เมื่อได้ยินสัญญาณเริ่มจากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบตีเข้าเฉียงไปยังกระสอบทรายให้ตรง จุดที่ผู้วิจัยกำหนด ให้เร็วและแรงเต็มที่ตามกำลังของตน ภายในเวลา 30 วินาที

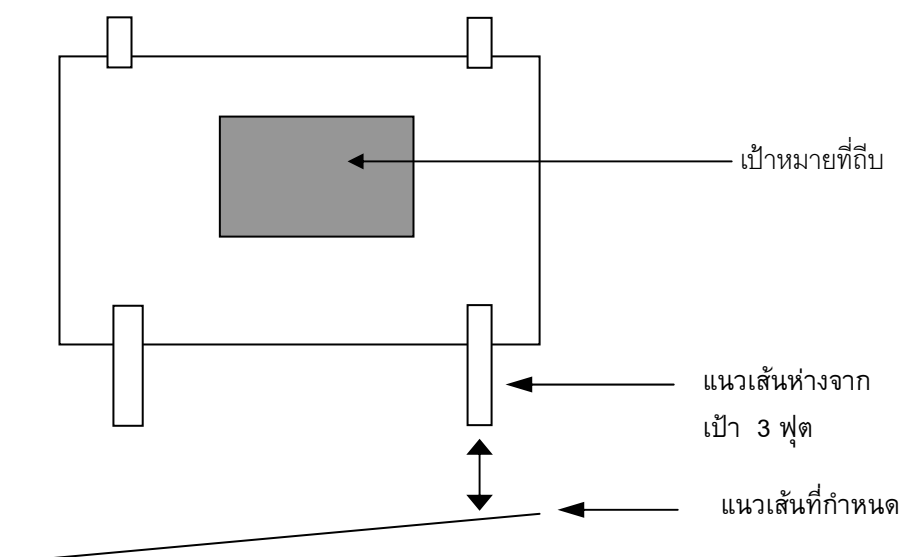
ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติ 2 ครั้ง เอาครั้งที่กระทำได้ดีมากที่สุดเพียงครั้งเดียว
2. จะต้องตีเข้าเฉียงและให้เข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้นจึงจะนับจำนวนครั้ง
3. ผู้เข้ารับการทดสอบจะตีเข้าด้วยข้างใดข้างหนึ่ง หรือจะใช้ทั้งสองข้างสลับกันก็ได้
4. ใช้เวลาในการทดสอบ 30 วินาที

วิธีให้คะแนน

วิธีการให้คะแนนใช้การจับเวลาภายใน 30 วินาที ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องกระทำให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด และจะต้องกระทำอย่างเต็มที่ การกระทำที่ไม่ถูกต้องตามทักษะนั้น ๆ จะไม่นับจำนวนครั้งให้

3. แบบทดสอบการถีบบริเวณลำตัว

อุปกรณ์

1. นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน
2. เป้าหนังบุฟองน้ำหนา 8" กว้าง 1 ฟุตครึ่ง ตรงกลางเป้าตีเส้นสีขาวกว้าง 1 นิ้วครึ่ง
3. ทำเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้าง 8" ยาว 8"
4. เสาค้ำสำหรับติดตั้งเป้า
5. เทปวัดระยะ

การเตรียมอุปกรณ์

นำเอาเป้าที่จัดเตรียมไว้สำหรับทดสอบไปยึดกับหลักไม้ที่จัดเตรียมไว้แล้ว เลื่อนเป้าให้จุดล่างสุดแนวเส้นขาว อยู่ระดับเดียวกับสะดือผู้เข้ารับการทดสอบ

วิธีปฏิบัติ

ผู้เข้ารับการทดสอบยืนห่างเป้า 3 ฟุต อยู่หลังแนวเส้นที่ผู้วิจัยทำเครื่องหมายไว้ เมื่อได้ยินสัญญาณ “เริ่ม” จากผู้วิจัยให้เข้ารับการทดสอบถีบไปยังเป้าให้ตรงจุดที่ผู้วิจัยกำหนดภายในเวลา 30 วินาที ให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด

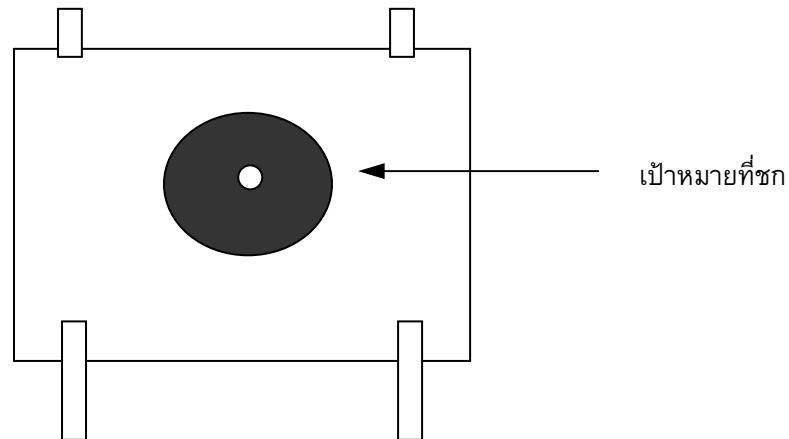
ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติ 2 ครั้ง เอาครั้งที่ถีบได้มากที่สุดเพียงครั้งเดียว
2. จะต้องถีบให้เข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้นจึงจะนับจำนวนครั้งที่ถีบให้
3. ผู้เข้ารับการทดสอบจะถีบด้วยเท้าใดเท้าหนึ่งก็ได้ หรือจะสลับทั้ง 2 เท้าก็ได้

วิธีให้คะแนน

วิธีการให้คะแนนใช้การจับเวลาภายใน 30 วินาที ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องกระทำให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด และจะต้องกระทำอย่างเต็มที่ การกระทำที่ไม่ถูกต้องตามทักษะนั้น ๆ จะไม่นับจำนวนครั้งให้

4. แบบทดสอบการชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า

อุปกรณ์

1. นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน
2. กระดาษขาว
3. เป้าหนังฟองน้ำหนัก 8" กว้าง 1 ฟุตครึ่ง ยาว 1 ฟุตครึ่ง ตรงกลางเป้าพ่นสีขาว เป็นวงกลมรัศมี 4"
4. นวมขนาด 6 ออนซ์ 1 คู่
5. ผ้าพันมือ 10 ม้วน
6. เสาค้ำสำหรับติดตั้งเป้า

การเตรียมอุปกรณ์

1. นำเอาเป้าที่จัดเตรียมไว้สำหรับการทดสอบไปยึดกับหลักไม้ที่จัดเตรียมไว้ แล้วเลื่อนเป้าให้ตรงจุดกึ่งกลาง ของวงกลมสีขาวอยู่ระดับปลายคางของผู้เข้ารับการทดสอบ
2. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบพันมือและสวมนวมทั้ง 2 ข้าง

วิธีปฏิบัติ

ผู้เข้ารับการทดสอบยืนอยู่หน้าเป้าหมายที่กำหนดไว้เมื่อสัญญาณ “เริ่ม” จากผู้วิจัยให้ผู้เข้ารับการทดสอบสับเท้าชกหมัดตรงไปยังบริเวณวงกลมสีขาว ภายในเวลา 30 วินาที

ระเบียบการทดสอบ

1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติ 2 ครั้ง เอาครั้งที่ชกได้มากที่สุดเพียงครั้งเดียว
2. จะต้องชกหมัดตรงให้เข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้น จึงจะนับจำนวนหมัดที่ชกให้
3. ใช้เวลาในการทดสอบ 30 วินาที

การให้คะแนน

วิธีการให้คะแนนใช้การจับเวลาภายใน 30 วินาที ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องกระทำให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุด และจะต้องกระทำอย่างเต็มที่ การกระทำที่ไม่ถูกต้องตามทักษะนั้น ๆ จะไม่นับจำนวนครั้งให้

ภาคผนวก ข

ใบบันทึกผลการทดสอบทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา
วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547

ใบบันทึกผลการทดสอบทักษะมวยไทย
นักศึกษาชายหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง สาขาวิชาพลศึกษา

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัด.....
 ชื่อ.....นามสกุล.....
 ทำการทดสอบวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

รายการ	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
	จำนวนครั้ง	จำนวนครั้ง
1. เตะเฉียงบริเวณลำตัว		
2. การตีเข้าเฉียงบริเวณลำตัว		
3. การถีบบริเวณลำตัว		
4. การชกหมัดตรงบริเวณใบหน้า		

ภาคผนวก ค

คะแนนการทดสอบทักษะมวยไทยของนักศึกษาชาย
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา
วิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547

ตารางคะแนนการทดสอบแต่ละรายการ ของนักศึกษาชาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการ
ศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา 4 รายการ

ลำดับ ที่	การเตะเฉียง		การตีเข้าเฉียง		การถีบ		การชกหมัดตรง		คะแนน ที่รวม
	บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณใบหน้า		
	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	
1	37	35	45	39	41	47	108	49	43
2	33	28	50	49	41	47	112	54	45
3	35	31	42	33	39	37	102	44	36
4	40	45	44	37	40	42	115	59	46
5	41	48	45	39	44	57	114	57	50
6	38	37	50	49	42	50	120	68	51
7	34	30	49	47	43	54	116	61	48
8	36	33	42	33	37	33	110	51	38
9	33	28	42	33	35	29	109	50	35
10	37	35	43	36	40	42	114	57	53
11	41	48	48	45	43	54	119	65	53
12	39	40	48	45	42	50	112	54	47
13	35	31	42	33	38	35	106	47	37
14	44	57	58	62	45	59	120	68	62
15	40	45	53	54	42	50	109	50	50
16	38	37	44	37	38	35	103	45	39
17	38	37	44	37	37	33	108	49	39
18	46	62	56	59	40	42	113	56	55
19	40	45	55	58	41	47	110	51	50
20	46	62	56	59	49	67	118	49	59
21	41	48	54	56	47	63	120	68	59
22	43	54	59	63	37	33	110	51	50
23	62	79	61	68	46	61	117	62	67
24	47	63	60	65	42	50	119	65	61
25	40	45	52	53	36	31	90	34	41
26	42	52	54	56	40	42	120	68	42
27	52	71	54	56	45	59	102	44	58

ตาราง (ต่อ)

ลำดับ ที่	การเตะเฉียง		การตีเข้าเฉียง		การถีบ		การชกหมัดตรง		คะแนน ที่รวม
	บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณใบหน้า		
	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	
28	46	62	53	54	35	29	110	51	49
29	45	59	48	45	43	54	101	43	50
30	34	30	46	41	38	35	96	38	36
31	43	54	44	37	40	42	105	46	45
32	44	57	52	53	46	61	98	40	53
33	53	73	50	49	48	65	120	68	64
34	43	54	50	49	44	57	115	59	55
35	46	62	50	49	44	57	112	54	56
36	44	57	43	36	35	29	108	49	43
37	50	67	55	58	40	42	121	73	60
38	46	62	45	39	40	42	92	36	45
39	44	57	54	56	38	35	112	54	51
40	46	62	50	49	46	61	115	59	58
41	37	35	60	65	46	61	125	79	60
42	38	37	64	70	40	42	118	63	53
43	50	67	60	65	45	59	110	51	61
44	44	57	50	49	43	54	107	48	52
45	47	63	45	39	50	68	101	43	53
46	39	40	54	56	42	50	106	47	48
47	40	45	44	37	42	50	100	42	44
48	44	57	52	53	40	42	95	37	47
49	38	37	46	41	41	47	96	38	41
50	41	48	53	54	42	50	101	43	49
51	43	54	57	60	44	57	112	54	56
52	43	54	57	60	40	42	112	54	53
53	47	63	60	65	46	61	116	61	63
54	40	45	52	53	42	50	110	51	50
55	52	71	54	56	45	59	117	62	62

ตาราง (ต่อ)

ลำดับ ที่	การเตะเจียง		การตีเข้าเจียง		การถีบ		การชกหมัดตรง		คะแนน ที่รวม
	บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณใบหน้า		
	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	
56	48	65	45	39	43	54	119	65	56
57	44	57	42	33	40	42	96	38	43
58	42	52	53	54	40	42	102	44	48
59	50	67	50	49	46	61	110	51	57
60	43	54	49	47	40	42	98	40	46
61	39	40	47	43	40	42	120	68	48
62	41	48	49	47	42	50	99	41	47
63	47	63	46	41	44	57	119	65	57
64	43	54	42	33	39	37	89	32	39
65	40	45	53	54	41	47	118	63	52
66	46	62	56	59	40	42	118	63	57
67	44	57	52	53	44	57	115	59	57
68	40	45	60	65	42	50	120	68	57
69	51	69	58	62	45	59	112	54	61
70	44	57	52	53	41	47	110	51	52
71	46	62	48	45	42	50	94	37	49
72	33	28	46	41	38	35	90	34	35
73	42	52	48	45	41	47	80	26	43
74	45	59	56	59	48	65	92	36	45
75	52	71	55	58	49	67	102	44	60
76	44	57	50	49	42	50	105	46	51
77	47	63	50	49	45	59	105	46	54
78	40	45	43	36	41	47	100	42	43
79	43	54	45	39	33	26	80	26	36
80	41	48	40	23	38	35	95	37	36
81	52	71	55	58	41	47	120	68	61
82	42	52	45	39	40	42	115	59	48
83	42	52	55	58	38	35	110	51	49

ตาราง (ต่อ)

ลำดับ ที่	การเตะเฉียง		การตีเข้าเฉียง		การถีบ		การชกหมัดตรง		คะแนน ที่รวม
	บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณใบหน้า		
	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	
84	43	54	50	49	42	50	108	49	51
85	45	59	50	49	45	59	110	51	55
86	45	59	68	74	45	59	90	34	57
87	38	37	57	60	41	47	86	31	44
88	46	62	50	49	44	57	119	65	58
89	48	65	64	70	45	59	115	59	63
90	42	52	52	53	45	59	90	34	50
91	51	69	60	65	46	61	85	30	56
92	45	59	50	49	51	69	80	26	51
93	50	67	63	69	52	70	90	34	60
94	46	62	51	51	47	63	110	51	57
95	39	40	48	45	40	42	106	47	44
96	51	69	60	65	49	67	110	51	63
97	48	65	54	56	53	73	89	32	57
98	40	45	55	58	53	73	112	54	58
99	42	52	59	63	40	42	105	46	51
100	47	63	54	56	41	47	91	35	50
101	38	37	60	65	40	42	120	68	53
102	42	52	56	59	42	50	113	56	54
103	48	65	50	49	41	47	110	51	53
104	40	45	48	45	41	47	112	54	48
105	42	52	60	65	44	57	110	51	56
106	42	52	57	60	46	61	118	63	59
107	39	40	44	37	35	29	108	49	39
108	42	52	60	65	44	57	111	52	57
109	38	37	48	45	40	42	100	42	42
110	40	45	51	51	41	47	106	47	48
111	38	37	48	45	41	47	103	45	44

ตาราง (ต่อ)

ลำดับ ที่	การเตะเจียง		การตีเข้าเจียง		การถีบ		การชกหมัดตรง		คะแนน ที่รวม
	บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณใบหน้า		
	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	
112	45	59	52	53	46	61	111	52	56
113	44	57	54	56	40	42	113	56	53
114	40	45	53	54	41	47	116	61	52
115	42	52	50	49	40	42	112	54	49
116	45	59	55	58	42	50	120	68	59
117	54	74	68	74	45	59	115	59	67
118	55	76	72	76	52	70	121	73	74
119	50	67	64	70	49	67	115	59	66
120	43	54	61	68	47	63	98	40	56
121	43	54	50	49	39	37	104	46	47
122	40	45	43	36	42	50	108	49	45
123	31	21	55	58	41	47	115	59	46
124	32	24	55	58	40	42	80	26	38
125	38	37	52	53	39	37	96	38	41
126	48	65	50	49	30	23	115	59	49
127	44	57	55	58	44	57	114	57	57
128	40	45	50	49	42	50	101	43	47
129	39	40	50	49	43	54	106	47	48
130	44	57	58	62	42	50	115	59	57
131	43	54	53	54	43	54	105	46	52
132	41	48	52	53	44	57	111	52	53
133	46	62	58	62	48	65	115	59	62
134	40	45	50	49	43	54	112	54	51
135	48	65	56	59	30	23	80	26	43
136	45	59	60	65	53	73	118	63	51
137	39	40	41	29	40	42	104	46	39
138	40	45	50	49	44	57	103	45	49
139	42	52	56	59	37	33	95	37	42

ตาราง (ต่อ)

ลำดับ ที่	การเตะเฉียง		การตีเข้าเฉียง		การถีบ		การชกหมัดตรง		คะแนน ที่รวม
	บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณใบหน้า		
	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	
140	40	45	52	53	40	42	100	42	46
141	41	48	54	56	43	54	106	47	51
142	48	65	74	79	47	63	122	76	71
143	49	66	53	54	44	57	115	59	59
144	43	54	52	53	44	57	110	51	54
145	45	59	56	59	40	42	114	57	54
146	40	45	55	58	43	54	113	56	53
147	45	59	52	53	40	42	107	48	51
148	42	52	50	49	36	31	109	50	46
149	36	33	54	56	47	63	113	56	52
150	39	40	52	53	42	50	110	51	49
151	42	52	50	49	42	50	113	56	52
152	44	57	49	47	44	57	109	50	53
153	40	45	60	65	43	54	108	49	53
154	41	48	50	49	39	37	90	34	42
155	39	40	53	54	41	47	86	31	43
156	38	37	55	58	45	59	115	59	53
157	42	52	53	54	40	42	106	47	49
158	46	62	51	51	43	54	103	45	53
159	46	62	55	58	42	50	88	32	51
160	42	52	54	56	42	50	110	51	52
161	43	54	66	71	40	42	118	63	58
162	40	45	53	54	38	35	111	52	47
163	41	48	60	65	40	42	100	42	49
164	42	52	59	63	40	42	104	46	51
165	40	45	49	47	38	35	101	43	43
166	40	45	57	60	40	42	105	46	48
167	42	52	55	58	41	47	103	45	51

ตาราง (ต่อ)

ลำดับ ที่	การเตะเฉียง		การตีเข้าเฉียง		การถีบ		การชกหมัดตรง		คะแนน ที่รวม
	บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณใบหน้า		
	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	
168	36	33	48	45	40	42	104	46	42
169	41	48	46	41	41	47	112	54	48
170	46	62	46	41	42	50	113	56	52
171	38	37	42	33	39	37	98	40	37
172	40	45	43	36	42	50	115	59	48
173	44	57	45	39	44	57	112	54	52
174	39	40	45	39	40	42	99	41	41
175	37	35	40	23	39	37	92	36	33
176	42	52	48	45	41	47	118	63	52
177	41	48	48	45	42	50	112	54	49
178	43	54	47	43	42	50	114	57	51
179	40	45	49	47	44	57	111	52	50
180	39	40	47	43	41	47	111	52	46
181	44	57	56	59	46	61	116	61	60
182	46	62	52	53	48	65	109	50	58
183	42	52	43	36	43	54	104	46	47
184	40	45	48	45	41	47	101	43	45
185	40	45	46	41	42	50	107	48	46
186	36	33	46	41	40	42	90	34	38
187	40	45	52	53	43	54	116	61	53
188	43	54	51	51	45	59	113	56	55
189	41	48	48	45	43	54	110	51	50
190	44	57	53	54	44	57	116	61	57
191	42	52	49	47	42	50	109	50	50
192	40	45	47	43	40	42	114	57	47
193	45	59	47	43	42	50	114	57	53
194	45	59	45	39	41	47	112	54	50
195	41	48	46	41	39	37	112	54	45

ตาราง (ต่อ)

ลำดับ ที่	การเตะเฉียง		การตีเข้าเฉียง		การถีบ		การชกหมัดตรง		คะแนน ที่รวม
	บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณใบหน้า		
	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	
196	40	45	41	29	39	37	103	45	39
197	38	37	47	43	40	42	97	39	41
198	37	35	42	33	38	35	96	38	35
199	40	45	42	33	41	47	103	45	42
200	43	54	41	29	42	50	105	46	45
201	44	57	45	39	43	54	114	57	52
202	41	48	50	49	41	47	116	61	51
203	42	52	52	53	43	54	112	54	53
204	41	48	56	59	39	37	113	56	50
205	41	48	50	49	40	42	100	42	45
206	41	48	48	45	42	50	98	40	46
207	42	52	47	43	41	47	100	42	46
208	40	45	58	62	42	50	121	73	58
209	38	37	48	45	40	42	98	40	41
210	40	45	46	41	42	50	112	54	48
211	42	52	56	59	42	50	97	39	50
212	46	62	54	56	43	54	117	62	59
213	40	45	54	56	42	50	112	54	51
214	40	45	58	62	43	54	120	68	57
215	42	52	50	49	42	50	111	52	51
216	39	40	52	53	41	47	110	51	48
217	36	33	59	63	43	54	112	54	51
218	39	40	42	33	40	42	112	54	42
219	39	40	44	37	44	57	107	48	46
220	42	52	52	53	47	63	109	50	55
221	40	45	54	56	45	59	118	63	56
222	42	52	48	45	55	79	115	59	59
223	44	57	46	41	52	73	115	59	58

ตาราง (ต่อ)

ลำดับ ที่	การเตะเฉียง		การตีเข้าเฉียง		การถีบ		การชกหมัดตรง		คะแนน ที่รวม
	บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณใบหน้า		
	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	
224	43	54	49	47	50	68	112	54	56
225	40	45	50	49	43	54	101	43	48
226	39	40	51	51	44	57	107	48	49
227	44	57	48	45	48	65	102	44	53
228	44	57	52	53	53	73	116	61	61
229	40	45	46	41	44	57	104	46	47
230	41	48	43	36	40	42	104	46	43
231	45	59	46	41	42	50	102	44	49
232	42	52	50	49	42	50	101	43	49
233	43	54	53	54	47	63	105	46	54
234	42	52	60	65	50	68	117	62	62
235	40	45	60	65	50	68	104	46	56
236	41	48	48	45	48	65	114	57	51
237	39	40	51	51	43	54	116	61	52
238	37	35	47	43	40	42	96	38	40
239	40	45	50	49	44	57	100	42	48
240	41	48	52	53	42	50	102	44	49
241	44	57	46	41	46	61	108	49	52
242	42	52	49	47	45	59	102	44	51
243	44	57	51	51	45	59	110	51	55
244	40	45	52	53	42	50	112	54	51
245	43	54	54	56	44	57	97	39	52
246	39	40	54	56	43	54	94	37	47
247	45	59	42	33	42	50	100	42	46
248	44	57	47	43	42	50	105	46	49
249	40	45	50	49	42	50	103	45	47
250	42	52	54	56	41	47	106	47	51
251	40	45	60	65	42	50	113	56	54

ตาราง (ต่อ)

ลำดับ ที่	การเตะเฉียง		การตีเข้าเฉียง		การถีบ		การชกหมัดตรง		คะแนน ที่รวม
	บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณใบหน้า		
	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	
252	42	52	57	60	41	47	112	54	53
253	43	54	41	29	46	61	98	40	46
254	40	45	46	41	42	50	99	41	44
255	46	62	50	49	47	63	119	65	60
256	45	59	52	53	46	61	114	57	58
257	39	40	50	49	41	47	113	56	48
258	38	37	46	41	40	42	112	54	44
259	40	45	46	41	42	50	114	57	48
260	42	52	49	47	44	57	113	56	53
261	40	45	52	53	42	50	114	57	51
262	41	48	51	51	40	42	95	37	45
263	40	45	47	43	40	42	108	49	45
264	43	54	60	65	44	57	113	56	58
265	43	54	60	65	41	47	112	54	55
266	42	52	57	60	44	57	112	54	55
267	40	45	48	45	42	50	117	62	51
268	42	52	46	41	43	54	106	47	49
269	44	47	50	49	46	61	103	45	51
270	45	59	52	53	46	61	94	37	53
271	40	45	54	56	39	37	116	61	50
272	41	48	50	49	40	42	107	49	47
273	39	40	47	43	41	47	112	54	46
274	39	40	48	45	41	47	105	46	45
275	42	52	46	41	44	57	112	54	51
276	42	52	50	49	45	59	114	57	54
277	44	57	54	56	46	61	112	54	57
278	44	57	50	49	45	59	107	48	53
279	40	45	51	51	42	50	107	48	49

ตาราง (ต่อ)

ลำดับ ที่	การเตะเฉียง		การตีเข้าเฉียง		การถีบ		การชกหมัดตรง		คะแนน ที่รวม
	บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณลำตัว		บริเวณใบหน้า		
	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	คะแนน ดิบ	คะแนน ที่	
280	43	54	59	63	45	59	112	54	58
281	39	40	49	47	42	50	96	38	44

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นายสุรณ เพ็ชรนิล
วันเดือนปีเกิด	21 กุมภาพันธ์ 2518
สถานที่เกิด	อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	111/16 ถนนศรีตรัง ตำบลกระบี่ใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 5
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ ถนนศรีตรัง ตำบลกระบี่ใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ 81000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2531	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนวัดศิลาชลเขต
พ.ศ. 2534	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนสิชลคุณาธารวิทยา
พ.ศ. 2537	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนสิชลคุณาธารวิทยา
พ.ศ. 2539	ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา จากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่
พ.ศ. 2541	วิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาการฝึกและการจัดการกีฬา จากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ โครงการสมทบทางวิชาการกับสถาบันราชภัฏภูเก็ต
พ.ศ. 2548	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ